چې داژاړي زه ژاړم

لیکوال

محبوب شاه محبوب

WWW.SAMSOOR.COM

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

«چې د اژاړې زه ژاړم»

پــــــــــــــه دې وروســــــــــــــتيو کې دلنډو کيسـو د ژباړو لوا و ليکلو بازار يو څه تود شـوی. ځنې ليکـوالان د خپـل ژونـد تجربې او هغـه پيښـې چې يـا دوی ورسره پخپله مخ شوي وي او يا هم له نورويې اوريدلي وي د قلـم پـه ژبـه ترنورورسـوي يو شـمېرنورليکوال چـې بيا د نوروژبو ســــــــــــره بلـــــــــــــــد تيا لري بيا دنوروژبو د ليکوالو فکرپخپلو الفـاظو کې کـې ترنـورو رسوي. چې د وا ړه چارې پخپـل ځای ديـوې ژبـې دبډاينې لپاره د پام وړاو اړين دي.

محبوب هم يو ځوان ليکـوال ،شـاعراو د دې ترځنګ يو ښـه ژورنالېست دی چې ذهـن او قلـم يـې هـيڅ کلـه هـم سـتړيانه مـومي. محبـوب سـره لـه دې چـې ډ ېـرکم وخـت کيـږي چـې د شعراوادب ډګرته يې مخه کړې خو په ډ يـرکم وخت يـې لـه خپل عمرنه يو څه ډ يرکـارکړی. هغـه کـه دراډيو پـه برخـه کـې دخپرونو جـــــوړول او وړانـــــدې کـــــول وي ،او يــــــا هم د شعراونثرد ليکلو په برخه کې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به راشم دمحبوب دلنډوکیسوټولګې ته چې نوم یې «چې داژاړي زه ژاړم» دی. په دغه ټولګه کې ښاغلي محبوب ۱۳ کیسې تربیلا بیلو عنوانو را اخستي چې دټولوکیسونو مونه یې ډیر ساده او اشنادي دکیسودوړاندې کولوژبه یې روانه او عام فهمه ده. زیاتره کیسې دده دخپل ژوند تجربې دي چې دی پخپله دژوند په مختلفو مرحلوکې ورسره مخ شوی اودده په ذهن کې یې ځای نیولی او دی یې دې ته مجبوره کړی چې ترڅو دخپل زړه خبرې چې ترډیره وخته به یوائې له ده سره ول دیوې کیسې په شکل ترنوورورسوي اودخپل زړه دردله نوروسره شریک کړي.

انسان هیڅ کله هم په یوحال نه پاتې کیږي بلکه دوخت اوزمان په بدلیدو سره په هرانسان کې دپام وړوتغیرات رائحي اوبیا په ځانګړې توګه یولیکوال اوشاعرچې شعراونثریې ورځ تربلې پښیږي، رنګ اوخوند یې زیاتیږي .ددې خبرې نه مې موخه دمحبوب صیب لیکوالي اودده لنډوکیسولومړۍ ټولګه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د محبـــوب صـــیب لـــو مړی، تجربـــه ده ممکـــن ځنـــې نیمګړتیاوې به هم ولري. خو بیا هم تر ډیره محبوب صیب پخپله لو مړی، تجربه کې بریالی دی او زه په دې هیله یم دا کیسې به حتما ستاسې د پام وړ وي او په ډیر مینه به یې تاسې لولی.

په پای کې محبوب صیب ته دده د کتاب مبارکي وایم او په راتلونکي کې ده ته لا بریالیتوب غواړم ،قلم دې تاند او په عمر دې برکت وي.

محمد واصل وصال

کابل وزیر اکبر خان مېنه

دارا کوزیا راډیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی پل دې نېکمرغه

دتېرو څو کلونو په اوږدو کې مو دهېواد زیاتره لیکوالو داګیله ښوده او په دې فکرمن وو چې په پښتو ادب کې د شعر لیکل مخ په وده دي خو نثر ته څوک پام نه کوي او په دې برخه کې څوک هڅه نه کوي خو له نیکمرغه له څو تېرو کلونو راوروسته کله چې مو په هېواد کې یو سیاسي بدلون راغی چې دغه بهیر دیو شمېر زیاتو غږیزو ،انځوریزو او چاپیزو رسنیو له خوا ورته چټکتیا ورکړل شوه چې دچاپیزو رسنیو او چاپونو په ترڅ کې مو ځوانو او پخوانو لیکوالو ډېرې پنځونې او تر څنګ یې دا تریوه بریده دادب دوه یم زېرمتون یانې څېړنې ته هم لږ ډېر کار شوي خوددې پرخې په پرتله مو پنځونکی پرخه ډېره بډایه شوی ده چې نه یوازې لنډې کیسې وپنځېدې بلکې تر ډېره ناولونه او رومانونه هم ولیکل شو او ددې تر څنګ دشعر لیکلو بهیر هم مخ په وده دی او که په لنډه ول ووایو دواړه ښه په سیالۍ کې دي.په هر ډول زه په دې نور څه نه وایم راځم دې ته چې په هغه وخت چې زه ،خوګیانی صاحب ،وصال صاحب ،محبوب صاحب او نور ګڼو دوستانو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ځای او په يوه راديو کې په دنده بوخت وونو هر يوه به
هڅه کوله چې ښه خپرونه رامنځ ته کړي او ښه يې وچلوي
خو ددې تر څنګ په دې هڅه کې هم وو چې هر يو يوڅه
وليکي او يو څه په ليکلو تور کړي چې په دې هڅه کې موږ
تر ډېره بريالي شو چې ښه بيلګه يې دمحبوب جان دغه
دکيسو ټولګه (چې دا ژاړي زه ژاړم) ده.ده ته ددې ټولګي
دچمتو کولو له امله وار دمخه ورته مبارکي وايم او دده
دنور پنځونو په تمه.خو خبره دلته پای ته نه رسوم اودده په
دغه کيسو په اړه به يې لومړی ښه اړخونه او بيا به يې په يو
څه ستونزو وغږېږم دده کيسې تر ډېره بريده زړه
راښکوونکې دي ،پراګرافونه يې لنډ او له معنا نه ډک دي
په لوستلو کې رواني لري او دولسي وګړو له ورځنۍ
لهجې سره سمې دي ،زياتره عنوانونه يې په زړه پورې او
له تلوسې سره مل دي ،په دې توګه کيسې يې په اوږدوالي
کې له کيسه ليکنې لارو چارو سره سمې دي ،اوپه تېره
عنوانونه يې په ټولنېزو ستونزو راڅرخي لکه دغه
عنوانونه يې: دمور په ارمان ،بوټی په ډنډر کې ،چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داژاړي زه ژاړم ،سوي ډوډۍ ،دټوپک مشغولا او داسې نور....

خوددې تر څنګ ځنې نیمګړتیاوې هم شته البته زما په خپل نظر ددې ټولګې پراګرافونو په لوستلو کې یو څه ستونزه شته چې دغه ستونزه په کې ځنیو نا پښتو کلمو رامنځ ته کړې او همدارنګه دزیاترو کیسو پای یې په تلوسې سره پای ته نه ده رسېدلې حال دا چې دکیسې لیکلو یو اصل هم دا دی چې باېد خبره په پوره توګه پای ته نه وي رسېدلې او په داسې توګه یې پای موندلې وي چې لوستونکی ورته په تلوسه کې پاتې شي او په اړه یې راز راز فکرونه وکړي.

خبر په هر ډول خو دښاغلي محبوب کیسې په ټولنیزو ستونزو راڅرخي او په زړه پورې والی یې هم په دغه کې دی.دده کیسې لوستل ماته ډېر خوند راکوي او خوند یې راته په ډېرېږي چې ټولنیزو ستونزو څرک په کې په زیاته اندازه راغلی په دې تمه چې لوستونکي یې ولولي او دورځني ژوند په چارو کې ترې ګټه واخلي او ښاغلي محبوب ته ددې په څېر دنورو پنځونو هیله کوم قلم یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاند او نېکمرغه ژوندورته غواړم.او ورته د پښتو ادب په ډګر کې دا لومړنی پل نیکمرغه غواړم او مبارکي یې له امله ده او دده کورنۍ ته وایم.او هیله من یم چې دده په څېر نور ځوانان هم په دغه ډول د پښتو بڼ زرغون او تاند کړي په همدې تمه.

ضیاالرحمن حبیب سـپین غر
دکونړملي راډیو تلویزون انکر
15-1-1390لمریز لـــــــېږدیـز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مورپه ارمان

سهار وو د چای له څښلو نه وروسته مې پریکړه وکړه چې خپل دوکان ته به ځان رسوم ځکه پوره درې ورځې مې په کور کې تېرې کړې وې، زما دوکان په جم بازارکې، او کور مو په ننگرهار کې وو ، له خدای(ج) پامانۍ څخه وروسته د سړک په لور روان شوم زمونږ کور له سړک څخه یو څه لرې وو ، د سهار اته بجې به وې چې سړک ته ورسیدم ، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر کې کیناستم دا چې په هغه وخت کې د تورخم دروازه هم بنده وه او چا نه شوه کولای چې لاړ شي نو اکثره خلک به په څخوبي کنډو تله زه هم د څخوبي په لور روان شوم.
د څخوبي غر یو خړ پړ غر وو د دوړو او ګردونو څخه یې بل څه نه لرل یو اځې دوړې او ګردونه په کې ښه پریمانه وو، په موټر کې کیناستم او د څخوبي د غره په لورې مو لاره لنډوله.
د غرمې یو لس بجو ته به ایله یو څو دقیقې پاتې وې، موټر کې مې سترګې هم یو څه سره ورغلې وې، چې د فلینګ کوچ کلینر د کوزیدو غږ وکړ، ډیره سخته ګرمي وه لمر خپلې شغلې په پوره تیزۍ سره په مځکه لږولې وې، د موټرو د تم ځای سره یوه د لوښو ګوډله هم موجوده وه چې دوه غټې غټې چاټۍ ګانې په کې ایښې وې، دوه تنکي ځوانان ورسره هم ناست وو، چې د یوه ګلاس په سر به یې دوه روپۍ اخیستې ما هم اوبه وڅښلې روان شوم د پښو له لږ مزله وروسته د غره بیخ ته ورسیدم غره څوکې په لورمې حرکت پیل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته زه يوائې نه وم بلکې سلګونو څه چې په زرګونو خلکو مې ملتيا کوله،د ماشومانو شور جوړ وو ،چا ژړل او چا خندل څوک غره ته خوشحاله وو او څوک خفه ،د لوی غره نه مخکې يو وړوکې غر وو هغه خلکو چې مخکې يې دا ځای نه وو ليدلې او نه هم په دغه لاره تللي وو هغو ډير خوشحاله وو ،دوی په دې فکر کې وو چې بس همدا وړوکې غر دې او بس اخوا پاکستان دې.

ګرمۍ خوله لګولې وه ډير زيات ګردونه وو اکثره ښځې او ماشون به چې ستړي شوه نو په غره کې به دمې دپاره ناست وو ،په ځان به يې د څادرونو سيوري کړي وو ، د ټولو د خولې يو غږ واته چې ډيره ګرمي ده يا الله (ج) باران وکړې...

له الله (ج) څخه به يي د مرستې غوښتنه کوله ،سمه د محشر ورځ وه، د هڅ چا يو بل ته پام نه وو هر څوک په خپلو خولو کې ډوب وو ،هر چا کوښښ کاوه چې ځان ځای ته ورسوي ،ځينو ځينو خو به کومې ګنډې چې نور به يې ستړي کړې وو په غره کې پريښودې تر څو په اسودګۍ سره وخيژي ،خو بيا هم په دغه غره يوائې ځان پورته کول څه اسان کار نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هم د دغو خلکو ملګری وم له ما سره کومه ګنډه هم نه وه ،زه ډیر په اسانۍ سره ختم ځکه که به سترې شوم نو یو ډډې ته به کیناستم او چې دمه به مې وکړه نو روان به شوم، خو مګر هغو خلکو ته بیا مشکل ډیر زیات وو کومو سره چې ښځې او ماشوم وو هغوي ډیر په تکلیف وو ، په دمو دمو ختل زه جره انسان وم د ټولو دمخه د وړې غونډۍ سر ته وختم.

یو ډډې ته کیناستم له پاسه مې لارې ته کتل یوه توره لیکه جوړه وه ،تا به ویل لکه ښامار چې تږی وي او د غر سر ته د اوبو په تالاش په ډیرې چابکۍ راروان وي خو کله کله به د دغه ښارمار تنه ګډه وډه شوه او کله کله به بیا یوه توره لیکه جوړه شوه.

زه د همدغه وړوکي غره په سر ناست وم او د بل لوی غره د ختو په اړه مې فکر کاوه، چې ژړا مې تر غوږو شوه.

د ژړا د اواز سره سره مې یو څه بنګار هم تر غوږو شو خو خیر زه یې په کیسه کې نه شوم،لږ وروسته مې یو ځل بیا هاغه معصومه ژړا او یو غږ چې داځل پرې یو څه پوی شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ویل یې که په مزدورئ کوم کس پیدا کیږي مزدوري به ورکړو خو چې دا بلا خو یوسي.
او ورسره مې یو بل غږ هم تر غوږو شو چې په تونده لهجه ورته وویل:دا دې څه د پلار کور نه دی چې څوک په مزدورۍ پیدا کړې دلته خلک ځان پورې حیران دي او ته د مزدورۍ خبرې کوې.
کله مې چې شاته پام شو ما په لومړي ځل د داسې پیغلو په مخ اوښکې ولیدې،زما په گمان په ټول عمر کې به یې هم ژړلي نه وي ،د دوي مثال د یوه داسې سوالگر په څیر وو چې په ډک بازار کې ناست وي خو مگر څوک کوم خیرات ورته نه ورکوي،د چا وس هم ورسره نه کیږي چې خیرات ورکړي او د نا امیدۍ سترگې یو خوا بل خوا اړوي،او بیا هم په دې تمه وي چې یو څوک به راشي، په دغه ځای کې مې په دربو پیغلواو یوې پخې ښځې سترگې ولگیدې.
د دوي له خوا ما ته یوې ماشومې رامنډه کړه یوه کلکه غاړه یې راکړه ، داسې راغاړېوته ته به وایې چې ما چیرې مخکې لیدلې وي ، له ځانه سره مې وویل لکه چې دې ښځو پویه کړې ،اوس به راځخه مرسته غواړي ، ښځو رانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه‌ما ته کتل او ما له ماشومې سره ځان مشغول کړ،
ماشومه به تقریباً د پنځو کاله وه.
په وړه ژبه یې وویل: کاکا ځو ما هم بې له دې چې څه ووایم
روان شوم ماشومه مې په غېږ کې ونیوله، زه ځکه بې له
کومې خبرې څخه روان شوم ما فکر کاوه هسې نه چې دا
ښځې کوم پیټې را په شا نه کړي.
د دویم غره د څوکې په طرف مې مزل شروع کړ، ښځو هم
ما ته څه ونه ویل، خو زه هم تلم او په لاره مې له ماشومې
سره خبرې کولې په تلو تلو کې د ماشومې له خبرو څخه
داسې وپوهیدم چې د هغې نوم اسماء دی دغه درې واړه
انجونې یې ترور ګانې دي او زړه ښځه یې نیا ده، د دوی
کور په پېښور کې دی.
د اسما خبرې ډیرې خوږې وې، په خبرو خبرو کې د غره
نیمایي ته رسیدلې وم، له ځانه سره مې فکر وکړ، چې
پردی انجلې دې روانه کړې هسې نه چې کومه ستونزه
درته پېښه نه شي د غره یو ګټ ته د دمې لپاره کیناستو.
له اوږده ځنډه وروسته ښځې را ورسېدې زه په دې فکر کې
وم چې له دوی سره به کومه ګنډه وي ځکه یې ورته ژړل خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله هغوی راغلې له ځانه سره یې هڅ هم نه لرل یوا ځې یو د جامو بېک وو چې هغه هم زړې ښځې په سر کړې وو ښځې هم زما خواته راغلې، کیناستې او په دوعاوو یې خپلې خبرې پیل کړې.

اللّه(ج) دې له تاسره ډیر ښه وکړي خدای(ج) دې هر ارمان پوره کړه پیغلو انجونو هم له مانه کوم ستر ونکړه، په گمان مې چې ډیرې سترې وې ځان ته یې هم فکر نه وو، ښځې وویې: ځویه یوه میاشت کیږي چې واده ته راغلي یو او لاره رابانـدې بنـده شـوې ،کـور مـو هـم پـه حاجې کېمپ کـې دی، اخر تنگ شو نو ځکه مو دغه غر ته زړه ښه کړ، خو کـه مونږ داسې خبر وو چې دا دومره لوړ غـر دی نـو یـو کـال بـه نـور هـم پـاتې وو خـو پـه دې غـره نـه راتلـو څـه وکـړو اوس راغلي یو...

په خپل تور ټیکري یې خپلې خولې وچې کړې او یو اوږده ساه یې واخیسته، بیا یې په خبرو شروع وکړه.

دې جنکو هم دا ماشوم نه شوه وړلې ،دا ښه وو ځویه ! چې ته راغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې له خولې مې چې د ځوي نوم واوريده نو په زړه کې مې يو خوږ درد راپورته شو ، يو داسې درد چې زه يې اوس د بيان وس نه لرم او زما په قلم کې هم دومره زور نشته چې ويې ليکم ،د دې ښځې په خبرو کې يو بيل رنګه قوي ځواک نغښتی وو چې زه يې د ځان لوري ته کش کولم،د دغې ښځې په سترګو کې د مورنۍ مينې تجلا له ورايه ښکاريده ،ماد خپلې مور مينه نه وه ليدلې،زما مور هغه وخت له دې فاني دنيا نه سترګې پټې کړې وې کله چې زه پيدا شوم ، ما ته چا هم په داسې مينه د ځوی نوم نه وو اخيستی،ما هم تر اوسته چاته د مور نوم نه وو اخيستې خو چې ولې مې ورته د مور لفظ له خولې اوت...

له ښه ساعت دمې وروسته چې ښه مو معارفت سره وشو روان شو زه د ټول نه مخکې وم،اسماء زما په غيږ کې وه ،ټول چپه خوله روان وو ،خو زه نه پوهيدم چې ولې زما زړه غواړي چې له دې زړې ښځې سره خبرې وکړم زما زړه بې واره ټوپونه وهل او همدا يې غوښتل چې د دې ښځې له خولې يو ځل بيا د ځوي لفظ واورم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه طاقت نه کاوه، بیا مې هم خبرې ورسره شروع کړې ډیرې خبرې مې ورسره وکړې، زه په دې وپوهیدم چې دغه ښځه درې لورګانې، یوځوی لري، میړه یې پخوا په انقلاب کې مړ شوی، اصلاً د پغمان او سیدونکي دي، په خپلو خبروکې یې دا هم وویل چې ځوی یې ځکه افغانستان ته نه راځي چې تربوران یې وربانـدې زورور دي ،لـه ډیـرې اوږدې مرکې څخه وروسته د غره بیخ ته ورسېدو ، ما خو هڅ کله هم د خپلې مور مینه نه وه لیدلې خو د دغې ښځې خبرو ماته د مور د مینې ارمان راوست،او په خپل زړه کې مې د اسمانونو له مالکه ګیله کوله چې ولې دې زه له دغه خوږ نعمت څخه بې برخې کړی یم ،ماته دا ښځه کټ مټ د خپلې مور په څیر ښکاره شوه ،حال دا چې ما خپله مور نه وه لیدلې خو ما فکر کاوه چې همدا زما مور ده.

د غره په بیخ کې څو ډاډ سنې ولاړې وې،ډریورانو یې چغې وهلې.

علي مسجد ته !

علي مسجد ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیناستو ،لړه دمه مو جوړه کړه ،یو سوچ چې زه یې ډیر زورولم هغې هڅ په دمې پوی نه کړم.

ماسره په جب کې نهه سوه روپۍ وې ،له ځانه سره مې فکر وکړ که چیرې له دې ښځو سره ځې د علي مسجد پورې کرایه درې سوه کلداري ده نو د پنځو کسانو یو نیم زر روپۍ شوې،له ما سره نهه سوه روپۍ دي ،دا هم راته بې غیرتي ښکاره شوه چې بیا هلته هغوي ته وایم چې پیسې راکړئ.

نو له ځانه سره مې وویل چې دوي ته به څه بانه وکړم چې زه همدلته پاتې کیږم په موټر کې به یې کینوم ، زه به بیا وروسته لاړ شم.

همداسې مې وکړل ،ښځې ته مې وویل چې تاسې لاړ شئ او زه پاتې کیږم ښځه ډیره هوښیاره وه لکه هغه چې له مخکې نه په ما پویه وي ماته یې وویل:گوره ځویه که د پېسو یا کومه بله خبره وي نو ما ته یې ووایه هڅ پروا نه کوي ،خو ما ټینګار وکړ چې داسې هڅ کومه خبره نشته خو زه اوس نه ځم زه یو ملګري ته انتظار یم کله چې هغه راشي نو بیا ځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې مې په موټر کې کینولې څو ځله راته زړه وویل چې صفا ورته ووایه چې زما سره پیسې کمې دي ،دا خبره هم راته یوه بې غیرتي ښکاره شوه د کور پته مې ترې واخسته، ورته مې وویل چې حتماً به یوه ورځ درځم .

موټر روان شو ،دا سې احساس مې کاوه لکه له مانه چې زما روح وړي ، لکه د یوه بې وسه انسان په څیر ولاړ وم او له لاسه مې هڅ هم نه کیده .

روح مې په بدن کې په لړزا شو ،زړه مې بې واره ټکانونه کول،هڅ نه پوهیدم چې ولې په دې لاروۍ پسې زما زړه خوږیږي...

له ښې ډیرې مودې وروسته زه په یوه بل موټر کې سپور شوم ،موټر د غرونو په منځ کې لاره لنډوله خو زه هڅ نه پوهیدم گنگس وم هڅ مي هم نه اوریدل لکه یو ویریدلې ماشوم ، نه پوهیدم چې موټر به څومره مزل کړی وو خو د موټر بریک او د خلکو شور ماشور راپه خود کړم، کله چې له موټره کوز شوم،نو له خلکو مې واوریدل چې له گړنگه لاندې یو موټر پرېوتی او ټوله امله یې وژل شوې یوا ځې یو ماشوم بچ دی، په سر کې مې یو ډز وشو نور پوی نه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو یوه چغه مې له خولې ووته او په ژړا ژړا مې منډې شروع کړې، ځان مې لاندې موټر ته ورساوه، په اول قدم کې مې په هماغه چا سترګې ولګېدې چې په لومړي ځل یې ما ته د مور مینه راکړې وه، خو مګر ما ورسره ډېره غټه جفا وکړه ،کاش چې زه هم له دې سره په همدې موټر کې وای چې زه هم مړ وای.

زه له ورکتوبه بد قسمته وم اول مې خپله مور مړه شوه په هغه وخت کې خو په دې بدبخته دنیا پاتې شوم ، خو چې کله بیا د مور د مینې خبر شوم،ډېر ژر مې دا دنیا رنګه شوه.

او هغه څوک چې زه یې له دې مینې خبر کړم ډیر ژر له مانه ولاړه، زه یې یواځې پرېښوم ما په ټول عمر کې د مور مینه نه وه لیدلې یواځې یو څو شېبې وې هغه هم د خوب کاته وو خو زه به اوس په ټول ژوند کې د مور ارمان کوم.

۱۳۸۹دلوه ۱۵

بټي کوټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم ټولګی

لمر جګ ولاړو ،لـه کړکـۍ يـې خپلـې شـغلې کـوټې تـه پـه سرعت سره دننه کولې د لمر ځلانده شغلو يې د تـورو زلفـو سـره لـوبې کـولې لـه ښـه سـاعت وروسـته يـې د سـترګو د بريښـيدو حـس يـې وکـړ، پـه ارخ د اوښـتو سـره يـې د لمـر مستو شغلو سترګې بيا وبريښولې راويښه شوه.

له ويښيدو سره يې سم له خولې يو چغه ووته.

وېی خدايه !ما بوره کړې لکه چې ګلاب خان بيا بې چايو تللې.

يو سوړ اسويلی يې وکړ،شين زوړ ټيکري يې په سر راسم کړو ،د ټيکري،په سر کولو نه وروسته يې ناکهانه له خولې ووته ياالله خير کې(کړې) له لږ سوچ څخه وروسته په خندا شوه،ښه اوس پوهه شوم دا خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتـره لـه ځایـه پورتـه شـوه پـه کوټـه کـې یـې تېـز قدمونـه واخیستل ژر ژر د ځای په خوندې کولو لګیـا شـوه کلـه یـې چې بیسترې او نور کالي ټول کړل نو تصمیم یې ونیوه چې د خپلې خور کره به ځي د خـور کـور یـې یـو څـه لـه کلـې لـرې وو ،خـو بیـا لکـه د لیونـو پـه څیـر ژر لـه خپـل تصـمیمه واوښته،د کور په کار لګیا شوه .

نن بسانه نه پوهیده چې ولې هم خوشحاله ده او هـم خفـه پـه چلاکۍ یې د کور کارونه کول خو پـه ځـان نـه پوهیـده چـې ولې داسې ده.

نن یې د سهار چایو ته هم زړه نـه کیـده پـه کـور کـې یـې کـار کـاوه کلـه بـه انګـړ تـه او کلـه بـه پـه یـوه منـډه کـوټې تـه ننوته،زړه یې بې واره ټوپونه وهل کله بـه یـې د خوشـحالۍ احساس کاوه او کله به یې د خفګان.

لمر ښه ګرم شوی وو خلک ورته نه شوه ټینګیدای خو مګـر بسانه په هغه تاوده لمر کې لګیا وه او کـور یـې جـارو کـاوه ،داسې ورتـه ښـکاریده لکـه چـې نـن یـې د کـالونو کـالونو ارمانونه پوره کیږي خو پـه یـو شـېبه کـې بـه داسـې فکرونـو پسـې واخیسـته تـه بـه وایـې چـې نـن ورځ یـې د ټـول عمـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواري او به وړي زړه نا زړه وه ،غـولی يې جاروکـاو ، لګيـا وه تقريباً نيمايي انګړ به يې جارو کړی وو چې له خولې يې ا د سهار په خير چغه ووته يا الله خير کړې...
نور يې نو زړه ټينګ نه شو ، په بېړې واکو قدمونو د انګـور تاک څپرګي ته راغله، په هغـه شـکيدلي کټ کې کيناسته چې د ميړه د مرګه د مخه يې جوړ کړی وو دا داسې زوړ کټ وو چې د يارلس څوارلس کاله پخوا جوړ شوی وو د بسانې ميړه پخوا په يوې مريضتيا مړ شوی وو اوس نو يوازې يو ځوی يې لاره چې ګلاب نوميده چې اکثره د کلي هکانو بـه ورتـه ګلابـې ، غټـې سـرې ،پمـن او داسـې نـور نومونـه اخيستل.
بسانې يو ځل بيا خپل تللي روحيات سره راجمع کړه، زړه يې په دې کرار وه چې ګلاب خان ورتـه ويلي وو چې نن د ابتدائي ځخه فارغيږي،نور به متوسطې ته د کلي بازار تـه ځي ،خو يـو دم بـه لکـه د ليونـو غونـدې پـه خبرو راغلـه نـه داسې نـه شي کيدای کله بـه پـه زړه کې موسکی شوه ،په مغرورانه انداز به يې وخندل او له خندا سره يو ځای بـه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل، اوس به زه هم د کلي په ښځو کې سر لوړې ناسته يم، وايم به چې ګلاب خان په اووم ټولګي کې دی.

مخکې به چې کله، دې د کلي د ښځو په مخ کې د ګلاب خان د سبق يادونه وکړه ،نو هغوي به ورته ويل چې ته خو لاصبر وکړه هغه لا په سېر کې پوښۍ نه ده ويشلې او ته وايې چې مکتب کې دې هغه خوارکی ګوره چې د شپږم صنف نه فارغيږي او که نه.

دې خبرې به بسانې ته سخت زور ورکاوه اکثره وخت چې به چا ورته داسې خبرې وکړې نو د خوارکۍ بسانې سره به بل څه نه وو بغير د اوښکو ،بې ځوابه به شوه او په مخ به يې يو سيل اوښکې راماتې شوې.

له ډيره وخته په انتظار وه، په دې تمه ناسته وه چې ګلاب به راځي ،د خپلې کاميابۍ زيری به ورکوي ،بسانې په زړه کې يې دا نذر هم منلې وو چې که چيرې ګلاب کامياب شي نو په کور کې يې چې کومه غټه چرګه ده هغه به کلي د جومات ملا امام ته ورکوي ، بسانې ته نن بيخي کور خوند نه ورکاوه ، په څپره کې لره بره ګرځيده خو ډيره پريشانه ښکاريده تا به ويل روح ترې الوتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د خپل زوړ تیکرې په گنډلو بوخته وه چې د دروازې درز یې واورېده د کلي یو هلک په منډه راغی، بسانې ابې !

واه بسانې ابې ! هله گلاب کامیاب شو .

څه زما ځوی کامیاب شو !؟

بسانه له ډیرې خوښۍ نه په جامو کې نه ځایېده هلک یې ټینګ ټینګ ښکل کړ، له جیبه یې ورته یو شکیدلې پنځه گون راووست ور یې کړ، اوس نو بسانه په دې وپوهیده چې سهار یې څو ځله د ټیکري پیڅکه سر ته راتله هغه همدا د گلاب د کامیابۍ زیری وو.

بسانه په ځان نه پوهیده نن یې د کلونو کلونو ارمان پوره شوې وو خو بیا هم بسانې ته داسې برېښېده چې دا هر څه ابس دي ، په منډه د کوره ووته له لرې پټو سرته په سړک، یو څو هلکان ښکاره شوه چې ډیر په تیزۍ سره رارووان وو ، کله به یې منډه کړه، کله به یې په یو او بل د کاغذنو بارانونه کول له منډو یې داسې څرگندیده چې خوشحاله دي، بسانه په ډیر تلوار سره د دروازې مخکې ولاړه وه، چې اوس به یې گلاب خان ځوی راځي ، په همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې یو دروند اواز راغی او له ورایه یوه شنه لوخړه هم پورته شوه، هغه متل دې چې وایي (ویشتلې په زړه بیدار وي) بسانه له مخکې نه پویه وه چې د هیلو کورګې یې وران شو ،ځای په ځای کیناسته له پښو یې ساه وختله.
له لږ ځنډ وروسته یې څو کسان ولیدل چې یو کټ یې د دوی د کور په لور راروان کړی،او د بسانې په زړه کې د اووم ټولګي ارمان پاتې شو.

۱۳۸۹ دلوه ۱۷
خپله کور

بوټی که ډنډر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه بیا په دفتر کې نوکریوال وو ، غوښتل یې چې نن کور ته ولاړ شي خو مګر بل یې دا سې څوک ونه مونده چې د ده په ځای په دفتر کې نوکریوالي وکړي ، مخکې به کله کله ایمل د ده په ځای پاتې کیده خو نن ایمل هم کوم ضروري کار درلود ، هغه هم له دې څخه د مخه کور ته تللې وو ،د مجبورۍ ورځې نه په دفتر کې پاتې شو ډیر زیات خفه وو په سوچونو کې ډوب وو چې څه وکړي.

خپل دفتر ته ننوت،د ټلفون غوږۍ یې راواخیسته د یو څو خبرو وروسته یې د ټلفون غوږۍ بیرته کیښوده، په فکرونو کې له دفتر نه په تیزو قدمونو ووت،ښه ساعت به نه وو تېر چې بیا لکه د لیوني په خیر راننوت،ژر یې بیا د ټلفون غوږۍ راواخیسته، زنګ وواهه له یو څه خبرو نه یې وروسته بیا غوږۍ کیښوه روان شو .

بصیر نن د نورو ورځو په څېر نه وو هم یې په څیره کې خوښي په څپو وه او هم یې له سترګو خفګان وریده، په کوچ کې اوږد اوږد وغځیده ،د تلویزون ریموټ یې راوخیست، تنۍ یې کیکاږله تلویزون روښانه شو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلویزون کې یوه ښکلې او زړه راښکونکې منظره وه چې ورسره د یوه هنرمندې جذابه څیره هم راښکاره شوه ډیره په زړه پورې سندره شروع وه سندره به لا نه وه خلاصه چې بصیر بیا تنهۍ کیکاږله چینل یې بدل کړ، په یوبل چینل کې د یوه روغتون واټونه راښکاره شوه ، دا یوه صیحي لیدنه وه د یو روغتون څخه چې ډیرې چاروا کي ورته راغلي وو ...

بصیر دا ځل دې ته ځیر شو له لږ وخت وروسته وپوهیده چې دا د ننګرهار صحت عامه ده لکه بصیر ته چې دې خپرونې ډیر خوند ورکړی وي، د تلویزون لور ته یې په ځیر ځیر کتل.

په تلویزون کې د ننګرهار د صحت عامې اړوند معلومات ورکول کیدل چې څومره بخشونه لري او نور...

بصیر په همدې ننداره وو چې یو دم یې په څیره کې بدلون راغی یو ځل بیا یې د تبر په څبر په سترګو کې د خفګان نښې نیښانې راڅرګندې شوې په ډیرې خواشینۍ سره تلویزون ته ناست وو او خپرونه یې ننداره کوله، په تلویزون کې بصیر د زیږنتون څانګه ولیده چې ډیرې ښځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماشومان پکې پراته وو ځینو ښځو خو به خپل مخونه پټ کړي وو خو مګر بعضو یې ژیړ ژیړ مخونه چې د مریضۍ ښې په کې د ورایه څرګندې وې ښکاره وو کیدای شي چې په دوي کې د مریضۍ د وجې دا توان نه وو چې خپل مخونه پټ کړي او یا هم کومه بله وجه به...

د بصیر د واده دیارلس کاله کېده چې بچي یې نه وو ښځه یې هم په خپله خوښه کړې وه ښځه یې نادیه نومیده چې له د سره د پوهنتون په یوه ټولګي کې وه، د پوهنتون په دوران کې یې سره واده کړې وو ،خو د بدمرغه چې د دوی کوم ماشوم نه وو ،د خوشحالۍ خبره خو دا وه چې ډاکټر پس له دیارلسو کالو د دې زیری ورکړی وو چې ډیر ژر به د یو ځوی یا لور خاوند شي خو په دې یې هم پوهولی وو چې کیدای شي ستا ښځه پکې خپل ژوند هم له لاسه ورکړي.

بصیر به چې کله د خپل ماشوم پیدا کېدنه رایاد کړل نو په ځیر کې به یې یو ډول خوښي راپیدا شوه خو بیا به چې د ډاکټر خبرې ورپه یاد شوې چې ورته یې ویلې وو کیدای شي چې په دې کې ستا ښځه خپل ژوند هم له لاسه ورکړي،نو زړه به یې په سینه کې بې واره په درزا شو ،له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانه سره به يې دا ويره لرله چې هسې نه د ګل سره ډنډر هم مات شي، ځکه د بصير ناديه بې حده خوښه وه، ډير په مينه يې ورسره واده کړې وو.

څو ځله د کورنۍ له خوا ورته ويل شوي وو چې بله ښځه به درته وکړو خو د نه منله.

په دې شپو کې به بصير ډير په دفتر کې هم نه پاتې کېده ځکه پوهېده چې په کور کې بغير له ده څخه څوک نه شته يوه مور يې ده، هسې نه چې په ميرمن يې څه ونه شي.

د شپې لس بجې به وې چې د کټ خوا کې ټلفون په شرنګا شو بصير ډير په بيړه راپاڅېده ،د ټلفون غوږۍ يې پورته کړه په ټلفون کې يې يو نااشنا غږ واوريده د يو څو خبرو نه وروسته يې په ځواب ورکړ سمه ده درغلم.

په کاواکو ګامونو له کوټې ووت د ډيرې ورخطايي نه يې چوکيدار ته هم څه ونه ويل، په موټر سايکل سپور شو ،تپه تياره وه سترګه په سترګه سره څوک نه ښکاريدل، له لږ مزل څخه وروسته له يو کوڅې ورپسې يو تور موټر رااووت، په ډير تېزۍ سره د ده پسې راروان وو بصير لږ څه تېزشو

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټرهم ورپسې ګړندۍ شو ،بلاخیره موټر د بصیر مختـه ودریده.
دوه کسان چې مخونه یې پټ وو راښکته شول په لاسو کـې یې ټوپکونه وو ،بصیر ته یې ونیول دا یې نور خبرو ته پـرې نه ښود ،له ځانه سره یې په یوه نامعلومه خوا یوړو ،له هغـې څخه دا دې شل کالـه نور هم تیر شوه د بصیر ځوی زلمـی دی،خو بصیر بیا رانغی کوم فکر چې هغه له ځانه سـره لاره چې د ګل سره ډنډر مات نه شي لـه هغـه نـه ډیـر سـخت کـار وشو هغه دا چې د ګل ټول بوټی له مینځه ولاړ.

۲_۱_۱۳۸۹
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا ژاړې زه ژاړم

سهار شو نن له سهاره وریځو خپلې وزرې خپرې کړې
وې د اسمان زړه هم ډک کېده، خو لا به ترې یو یا څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثاڅکې د ځمکې په لور نه وو راتوی شوي ،چې په کوڅه کې یو شور ما شور شو ،یو داسې شور چې ما په خپله کوڅه کې په ټول عمر نه وو لیدلی ،هر چا سرونه ښنډل ،ټول خلک داسې وو تا به ویل چې گونگیان وي یواځې سرونه یې ښنډل پلار مې له لرې ولیده چې هغې هم سر ښنډه ،د کور په لورې روان وو ،زه هم د پټیو په لور روان شوم ،ترڅو زه هم ځان پوه کړم، له لرې مې په یوه دیره کې وکتل ،ډیر خلک راټول شوي ما هم خپل قدمونه یو څه گړندي کړه ورغلم د خلکو یوه دایره جوړه وه ،په مینځ کې یې یوه ښځه ناسته وه ،د ښځې په مخ کې یو ماشوم هم پروت وو ،ماشوم زما په فکر چې اوده وو خو...

ښځې ژړل ،ټول خلکو ته یې ښېرې کولې داسې الفاظ یې د خولې راواته چې که هر څومره کلک زړی انسان هم وي نو یو ځل به یې د سترگو څخه یو څو څاڅکي لاره وکړي، په هغ چا کې هم د پوښتنې توان نه وو ،چې ترې کړی یې وای ،ټولو ټیټ سرونه اچولي وو یواځې د ښځې خبرو ته یې غوږ نیولی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د انسانانو انصاف دی دا انسانان نه دي دا د ځناورو نه هم بد تر دي...
زما زړه هم دغه وخت د زغم له پوړۍ ولوېده زه هم د نورو په څېر سلګو واخیستم، له سترګو مې بې واره اوښکې رارواني شوې، اوښکې مې پاکې کړې، له ښځې نه مې وپوښتل.
تروري څه خبره ده ؟
ښځه سلګو ونیوله داسې ډوبه شوه لکه ماښوم چې په ژړا کې ډوب شي، ښه په زوره زوره یې وژړل په ژړا کې یې راته ویل: که زه درته پوره خبره وکړم که زړه دې د غوښې وي نو ته به هم دا هرڅه پرېږدې او له ما سره به وژاړې او که ستا زړه هم زما د خپلوانو او د هغه بد مرغه په څېر وي، نو بیا مه ژاړه، بیا ته هم د هغوي په څېر ما پورې ملنډې ووهه ، ما پرېږده چې ښه په زوره زوره وژاړم چې دا یتیمه فضاء ماته خپله ژړا راغبرګه کړي، چې په دې انګازو کې د خپل ژوند تو له کیسه تاسو ناترسه انسانانو ته وکړم، پرېږده چې زما چغې ظالمان واوري چا چې زما ځوی زما په غیږه کې بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاره کړ، او زما دا چغې هغه دوستان هم واوري چې د اوښکو پاکولو په ځای ماته د نیستۍ پیغورونه راکوي...

گوره ! زه یوه پښتنه یم ځان راته په ژړا د هر بد ښکاري خو زه نه ژاړم ما نه دي ژړلي، تر اوسه خو نور راکې د ژړا ځای ونه شو او خپله د دې ناترسه انسانانو په وړاندې یې خبرې پیل کړې ،د داسې بې غیرته او بې پښتو انسانانو نه زما ژړا پرده نه کوي،او زما دا اوښکې ستر ماتوي،په خپل سر زما له سترگو رواني دي...ژړا

خدای(ج) شته چې خپله مې هم د سترگو څخه د اوښکو سیلاب راروان وو ما هم نه شو کولای چې خپله ژړا او سلگۍ کنټرول کړم،دا خپل ځان راته د دې ښځې په مخ کې یو مجرم ښکاره شو زما د وجدان قاضي همدا یوه پریکړه وار په وار اوروله چې ته مجرم یې او دا مې هم ومنله چې مونږ ټول مسولیت لرو ،ټولو خلکو حیران حیران کتل ،په هغځ چا کې د خوځیدو طاقت هم نه وو د ټولو په اننگو د سپینو اوښکو سیلاب رامات وو ټولو ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ښځې د خوا او شا خلکو دا بې واره او ښکې ولیدې نو یقین یې راغی چې زما په غم زما غوندې وژړیدل نو خپله کیسه یې دا سې پیل کړه.

ویل یې نه زه لیونۍ یم او نه بل څه... ژړا

اول خو له دې ماشوم نه په تنگ وو م چې له مانه یې ډوډۍ غوښته او بیا د کور هغه بد مرغه مالک راغی ،ما نه یې د کور کرایه غوښته له ما سره د خوراک څه نه وو چې مو خوړلې وی،نو کرایه به مې د کومه کړی وای څو مره زاري چې وه هغه مې ورته وکړه خو چې کله د هغې بدو ارادو نه خبره شوم چې ما ته یې ویل چې که پیسې نه وي نو ما خوشحاله کړه...ژړا

بیخي د ژوند نه مې زړه تور شو ،د کوره راووتم کور مې ورته پرېښود د ژمي یخه شپه مې په دې د پره کې تېره کړه ،دې ماشومې له ما نه په وړه ژبه ډوډۍ غوښتله تر څو پورې چې راکې شیدې وې ورمې کړې نور نو ما کې هم شیدې نه وې او زه هم وږې شوې وم ډېر کوښښ مې وکړ خو هیڅ ونه شوه،نو دا د ویالې بوټې مې راوخیسته،په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله مې هم وخوړل او دې ماشومې ته مې هم ورکړه ما وی
چې یو څه به قرار شي،خو زه څه خبره وم چې...ژړا
زه به یوا ځې وژاړم چې دی زما د ژړا سره ونه ژاړي او یا
راسره د دې د بېرې دا خزان وهلې ونې وژاړي ، د دې ونو
زړونه هم زما د دوستانو په شان دي خو یو فرق په کې دا
وو ،چې زما دوستانو زما په ژړا پورې خندا کوله او ونو
خندل نه خو خاموشه ولاړې وې،لکه چې د یوې وړې
ماشومې او یوې بې وسه مور د ژړا غږونو ته یې غوږ
نیولی وي ،دې لوې خاموشۍ زما د ژوند په اینه دا سې
خاپونه کش کړه چې د ښایستونو دنیا هر څومره ښایسته
شي زه به ورته د تورې شپې په سترګه ګورم، ماته د خپل
وړې ماشومې ژړا ګانو د کربلا د تږو کیسه وکړه،ماته د
خپلې لور د لوږې سلګیو د دې انسانانو د بې رحمیو مخ
وښود ،د دې بدرنګو په بازار کې یوازې د وحشت تیارې
دي دلته انسان ته د انسان په سترګه نه کتل کیږي دلته د
انسان څېره د مطلب وړې ده، دلته ارزوګانې ړندیږي،
ماته دا هیلې هسې لیونۍ ښکاري ،دا خلک د وختونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کبرجن سمندر په غاړه د مرگ څخه ناخبره پراته دي ،اخیر به...
اخیربه دا اوښکې سیلابونه شي او د ډیرو کبرجنو ککرۍ به هوارې کړي.
ستا چې شیدې خوړونکی ماشوم د لوږې مري او د هیلو دروازه دې د خلکو په لاس بنده شي ایا ته به ونه ژاړې !ته به د خپل ماشوم د معصومو سلگیو سره خپلې ساندې ملگرې نه کړې ؟
ایا دا انسانان د ژړا سره بلد نه دی ؟
زه یوه مور یم او مور تل د زړه وینې اولاد ته ورکوي.
خو نه !
خو نه ! زه هغه بد بخته مور یم چې ما ونه کړای شو چې خپل ماشوم بچي ته د ژړا څخه بل څه ورکړم ماونه شوه کړای چې خپل ماشوم ته د زړه وینې ورکړم بلکې ما بدبختې خپل بچي ته یوازې دا اوښکې ورکړې ،نور وس مې نشته نو ځکه...
چې لور مې ژړل ما هم وژړل او بیا سلگو ونیوله......

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا ژاړي زه ژاړم ،که څوک ژاړي او که نه نو زه به ژاړم
،ځکه زما وینې ژاړي زما شیدې ژاړي زما سترګې ژاړي
زه یوه بدبخته موریم زه به ژاړم زه به ژاړم.

که دنیا ټوله خوشحالي شي
زه به یوا ځې په کې اوښکې تویومه

پېښور ګلدره

بد نصیبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الله په نامه یوځه راکړئ،ډیره غریبه یم د سر سیوری مې نشته هڅ خواخوږی نه لرم په والله چې ډیره غربې مې ده،چې سر مې راپورته کړ د یوې ښځې څېره مې ولیده،خو چې ورته مې کتل نو سوالګره نه ښکاریده،بلهدا چې عمر یې هم ډیر نه وو خو زړو جامو او شلیدلې څادر یې د دې ګواهي ورکوله چې ډېری غمونه او کړاونه پرې تېر شوي،فکر مې نه شو چې څو روپۍ مې ورکړې وای ، ښځه روانه شوه.

پام مې بلې خواته شو ،په صفایې مې پیل وکړ ، دا څو ورځې کېدې چې دا ښځه وینم په بازار کې خېر غواړي له دې نه مخکې مې کله هم نه وه لیدلې ،د ښځې شکل هم د سوالګرو په څیر نه وه، ځکه دې نورو خېرغوښتونکو به په زوره هم پیسې غوښتې خو دې یوازې ویل چې د خدای(ج) په نامه مرسته راسره وکړئ ،که به چا څه ورکړل نو ښه ترښه ګنې نو په خپله مخه به تله.

د جمعې ورځ وه ،نن مې زړه ډېر تنګ وه ما غوښتل چې د جمعې د لمانځه نه وروسته د ملګرو سره چېرته چکر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړشم ، د جمعې لمونځ مې وکړ،د دوکان په خوا راروان شوم.

په هغه کوڅه کې چې زموږ د دوکان خوا ته غځېدلې وه د يوې ښځې نه درې کسه چې لوړ لوړ قدونه،غټې غټې بريت يې درلوده او رنګونه يې هم يو څه تور وو غوښتل يې چې موټر ته يې په زوره پورته کړي،ښځې له دوې سره مقاومت کاوه د ښځې چغو او سورو د ټولو خلکو مخ د غه کسانو ته ور واړاوه، سړو ډېره هڅه وکړه خو مګر ښځه ورسره پورته نه شوه ښځې ډېرې نارې وهلې،ويل يې چې خلاصه مې کړئ تر ې دا ظالمان دي د خدای(ج) په خاطر....

زړه مې نور طاقت ونه کړ،ورمنډه مې کړه زما سره يو څو نورو ځوانانو هم رامنډه کړه، هغه کسانو چې موږ وليدو په موټر کې کيناسته ډېر په تېزۍ سره روان شوه.

ټول ځوانان بېرته ستانه شو ، خو زه بيا هم ورغلم د ښځې حالت چې مې وليد خدای(ج) شته ډېره يې بې ستره کړې وه جامې يې ورته شکولې وې سم نيم بدن يې ښکاريده،په سر يې لوپټه هم نه وه،خپل څادر مې ور وغورځاوه ښځې له ځانه څادر تاو کړ،په سلګو سلګو چې له سترګو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ورسره يو څو سپيني ملغلرې چې د پاکۍ څرګندونه يې له ورايه کوله هم ملګرې وې روانه شوه، ماغوښتل چې ترې وپوښتم خو پوښتنې ته هڅ وخت پيدا نه شو، په زړه مې يوه غټه غوټه پاتې شوه ښځې له سره شاته نه کتل ګوندې حيا به ورته ودريدلې وي ځکه د ډګ بازار په مينځ کې بې ستره شوه،زموږ له سترګو په يوه پړک کې پناه شوه. راغلم بيا مې دوکان خلاص کړ په سر کې مې ګڼو پوښتنو الوتنې کولې چې دا ښځه ولې دې سرو موټر ته پورته کوله او دا نه تله؟

دا خلک څوک وو؟

کيداى شي چې دا ښځه دوي کوم بد کار له پاره وړله؟

شايد دا به يوه بد کاره ښځه وه...

خو بيا مې په ذهن کې د هغې حياناکې سترګې او معصومه څېره تېره شوه زړه به مې ويل چې نه دا ډيره معصومه ده داسې نه شي کېداى،له ځانه سره مې وويل چې راغله نو حتماً به ترې پوښتم،ما غوښته چې په چکر چېرته لاړ شم خو دا کار رانه پاتې شو ،ځکه زه پوهيدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مازیګر به دا ښځه د خیرات د ټولولو لپاره راځي ،زه به ترې پوښتنه کوم.
څو ورځې دا رانغه،مازیګر شو ښځه راغله،سپین غوښین لاس یو ځل بیا را اوږد کړ،د الله(ج) په نامه یو څه راکړه؟
ما چې هغه حیا ناکې سترګې چې ښکته ځمکې ته یې حیران حیران کتل ولیدې ورته ځیر شوم خو له لږ ځنډه وروسته پوی شوم چې ښځه غوصه شوه،رښتیا هم دا دنیا ډیره مکاره ده،د دې دنیا خلک هم ډیر ناولې دي ای څه ګورې !...
خورې که خفه کیږې نه نو یوه پوښتنه درنه کوم؟
هغې د سر په خوریدو سره ځواب راکړ چې نه خفه کیږم.
ورته مې د کیناستو بلنه ورکړه،ښځه په داسې حال کې چې په څېرې کې یې د ویرې نښې پیدا شوې کیناسته.
خورې هاغه ماسپیښین څوک وو چې ته یې له ځانه سره پورته کولې؟
ښځې په تونده لهجه جواب راکړ چې ته یې څه کوې بس که خیرات راکوې رایې کړه ګنې له هغې خبرو نه تیر شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه خورې ! ته لکه چې په غوصه شوې زه کوم بل مطلب نه لرم ماوې که زما درسره څه د وسه کیده نو کړی به مې وای هسې نه چې بله ورځ بیا داسې پیښه رامنځ ته شي، ته باور وکړه زه له تاسره همدردې لرم نو ځکه مې له تانه پوښتنه وکړه.

ښه، خو زه نه غواړم چې ته د دې کیسې نه خبر شې، که خبر شوې نو د همدردۍ په ځای به دې له ماسره نفرت پیدا شي.
ما بیا هم ټینګار وکړ،زه نه پوهیدم چې ولې دا ښځه دومره ژر راځي شوه چې ماته خپله کیسه شروع کړي، خو کیدای شي چې د هغې به هم په ما سترګې خوږې شوي وي ،ښځه ژړغونې غوندې شوه او په کیسه یې پیل وکړ.
د دې نړۍ خلک ډیر خود غرضه دي دوي ته مرګ هم نه دی په یاد زه له دې دنیا نه په ټول ژوند کې ښه خاطره نه لرم کله چې زه خپل تیر ژوند راپه یاد کړم...ژړا
زما نوم شګفته دې،زه د افغانستان او سیدونکې یم خو مګر په دې نه پوهیږم چې په افغانستان کې د کوم ځای یم،د نن نه ۲۵ کاله مخکې کله چې په وطن کې انقلاب رامنځ ته شو نو مونږ هم را مهاجر شو، چې د راتګ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې زه له خپلې کورنۍ څخه ورکه شوې وم، په پېښور کې يو کس پيدا کړم، خو اوس زه هغه کس نه پېژنم هغه بيا په يو بل کس خرڅه کړم،له دغه کس سره ما تقريباً اولس کاله تېر کړه دغه سړی ډير ښه سړی وو د عمر يوه ډيره برخه يې تېره کړې وه،په دې اولسو کالو کې ما تري کومه بده خبره هم نه وه اوريدلې ،ان چې زه د همدغه کس په کور کې پيغله هم شوم.
دغه کس نعيم نوميده چې خلکو به ورته نعيم مامې ويلې ،زما په نظر هغه ډير ښه سړی وو ،هغه د انسان په جامه کې يوه فريښته وه ،ما ورته د پلار په سترګه کتل زما يې ډير زيات خيال ساته زه هم تري ډيره خوشحاله وم،خو زما نظر غلط وو ،له سترګو څخه څو اوښکې د ګريوان په طرف راغلې او سلګو ونيوله...
دا د انسان په جامه کې يو حيوان وه ،ډير ژوند مې ورسره تېر شو ،يوه ورځ يې وويل چې چکر ته ځو ،زه هم ډيره خوشحاله شوم ځکه په ځوانۍ کې به څوک وي چې چکر ته خوشحاله نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر راغلو دواړه پکي سپاره شو ،ویل یې چې سوات ته ځو پـه لاره کـې ډیـرې ښـکلې منظـرې او ښـکلي ښـکلي ځایونـه مـې ولیـدل ډیـر انسـانان مـې هـم لـه نظـره تېـر شول،څوک په موټرو او څوک په پښو روان وو د الله ویش وو ،سوات ته په رسېدو سره یو هوټل تـه وښـتو ،هوټل ډیر ښایسته او په زړه پورې وو ،ماته دا هرڅه نوي وو ،چکر تـه ډیره خوشحاله وم.

ډوډۍ مـو وخوړه ،لـه ډوډۍ نـه وروسـته زه د هوټـل چـت تـه پورته شوم،او له هوټله مې د سوات د ښـکلو منظرو سـیل کاوه دا سیل زما د ژونـد د بـدبختیو لـومړې پـوړ وو ،شـپه شوه د شپې تر ناوخته د هوټل په چت ناست وو ،د سوات له خوږې هوا مو خوند اخیست،کوټې ته راغلـو پـه کوټـه کـې یو تخت وو ،ما د احترام له مخې نعیم ته په تخت کـې ځـای جوړ کړ،پـه خپلـه لانـدې ځملاستم ،گروپ مـو گـول کـړ د شـپې لـس یـولس بجـې بـه وې چـې پـه خـوب کـې مـې د یـوه دروند شي احساس وکړ،سترگې مې پرانیستې ،یو ټـوپ مې وکړ،هغه څه چې ما یې احساس وکړ هغـه نعـیم وو چـې خپلو نفسي خواهشاتو راخیستی وو او خپلـه اصلي څیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ماته په هغه شپه وښوده، که هر څومره چې مې ځان وخوځولو خو دم راکې نه وو ،نه پوهيدم چې ولې...
خو هغه چې هر څه کول هغه يې وکړه ... ژړا
شپه تېره شوه سهار شو راپاڅيدم کله چې تېره شپه راپه زړه شوه نو ډيره ژړا راتله، له ځانه سره مې دومره وژړل چې سترگې مې په ځان وپړسولې نعيم راغی ماته يې سوال او زاري شروع کړه چې خطاء رانه شوې...
زه بيا وروسته پويه شوم چې د شپې په ما کې ولې دم نه وو نعيم په ډوډۍ کې د نېشې گولې اچولې وې.
د غرمې مهال، يو څو کسه د يوه تور بيک سره راغله، د نعيم سره يې ستړې مشې وکړه په سترگو کې يې سره ايشارې وکړې بيک يې ورکړ، نعيم راته وويې چې زه راځم په خيره کې يي له لرې ورخطايي ښکاريده ، زه چې پويه شوم چې کيسه بل رقم ده نو ورته مې وويل چې زه هم له تا سره ځم ،نعيم بانې شروع کړې خو ماچې خبره ټينگه کړه ،هغه هڅ غږ ونه کړ ،بې ښاره له هوټله ښکته شو له لږ وخت تېريدو نه وروسته يو تور کس رابانـدې لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچاوه، ما که هر څومره کوښښ وکړ خو ځان مې ترې خلاص نه کړ، او بیا یې له ما سره... ژړا ...

د ښه ساعت ژړا نه وروسته بیا یې په خبرو شروع وکړه، یو داسې ځای ته بوتلم چې ما هغه ځای نه وو لیدلی ډیر وهل ټکول مې وخوړل له دې سره، سره نور څه نه وو چې هغوي له ما سره و نه کړه ګډا ما یاده کړه بدلمني ما وکړه ...

اخیر دا چې له خپله ځانه مې نفرت پیدا شو هڅ مې هم نه شو کولای، مرګ هم راته نه راتله خو، څو ځله مې د خودکشۍ اراده وکړه، بیا به څه ناڅه راپیښ شو خودکشي به پاتې شوه.

یو ورځ یې د یوه خان کره بوتلم له خان سره یې په یوه کوټه کې واچولم خان غوښتل چې له ما سره بدلمنې وکړي، مګر ما ډیر کوشش کاوه چې ځان ترې وساتم بیا هم چیرته د نر زور او چیرته د ښځې.

ښځه بیا په ژړا شوه خپلې اوښکې یې ژر ژر پاکې کړې په ډیر زور سره یې وویل خو ما بیا هم خپل همت ونه بایله خان ډیر نیشه وو، کله چې هغه اوده شو نو زه ترې په کړکۍ راوتښتیدم، چې راووتم نو چوکیدار ونیولم هغه ډیر ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی وو ،زه یې خوشې کړم،دادې زه دلته راورسیدم،زه په دې خلکو نعیم بدمرغه خرڅه کړې وم،خو اوس چې زه د غه ښار ته راغلې یم نو ماته دا سې په ذهن کې راځي چې زه دلته اوسیدلې یم او زمونږ کور هم یو وخت همدلته وو دلته زما زړه سکون بیاموند زه دلته ګرځم چې کیدای شي چې یو ورځ مې د خپل پلار دوسترګې وګورم ،کاش چې د مرګه مخکې یو ځل د خپل ګران پلار هغه دوه سترګې وګورم زما پلار ډیر...

ناڅاپه یو سړی،دې ښځې ته ورغاړېوت،په ژړا یې پیل وکړ زه ډیر حیران شوم چې په دې سړي څه وشوه خو په ژړا ژړا کې مې د خولې دا خبره واوریده چې وزما بدنصیبې لورې،کله چې ما د هغه سړي ځیره ولیده هغه زما پلار وو.

نوټ:دا یوه ریښتوني کیسه ده چې ما ته مې یوه ملګري کړې
.

۲۲/۸/۱۳۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرام راډیو نشراتي څانګه

د پیغام دوستي

د شپې لس بجې وې چې د تخت سر ته یې موبایل وشرنګیده ،شبانه له خوبه راپاڅیده خو د موبایل شرنګا ودریده ،موبایل یې راپورته کړ ،په تخت کیناسته یو څه وخت موبایل خاموشه وو ،موبایل ته یې په ځیر ځیر وکتل ،خو کله چې شبانه بیا په تخت کې پریوته ،موبایل یې بیا شرنګا پیل کړه ،په ډېره غصه یې موبایل پورته کړ او د بلې غږ یې پرې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلې ! بلې !
د بلې د غږ سره يو ځل بيا ټلفون پرې شو ، يوه دقيقه به لا نه وتيره شوې چې بيا ورته زنګ راغی ،دا ځل شبانې يو څه په زوره لهغصې سره ما پرې غږ وکړ.
بلې !بلې !
څوک يې خبرې ولې نه کوې،دې نيمې شپې ته وګوره او ستا په...
بيا به کوم د لوفر ځوی يې ته خپله مور خور نه لرې،موبايل يې په خپل ځای کيښود .
يو ساعت به نه وو تېر چې يو ځل بيا د موبايل نه شرنګا پورته شوه خو دا ځل چې شبانې موبايل راوخيست نو يو لنډ پيغام يې راستولې وو.

په دې هيله يم چې خفه شوې نه وې ماته خوب نه راتلو ما ويې چې يو څوک په تکليف نه کړم له ځانه مې نمبر واوهه او تا ته زنګ درغی.
مننه
ز_م

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خوبه وه، بې له ځنډه په خپل موبایل کې د پیغامونو صفحه خلاصه کړه یو څه یې ولیکل، د پیغام استولو تڼۍ یې کیکاږله، بیا یې موبایل په میز کیښود په خپل تخت اوږده اوږده وغزیده تقریباً دوه یا درې دقیقې به نه وې تېرې چې بیا هم موبایل په شرنګیدا شو د مقابل لورې یو پیغام راغلی وو.

شبانې د موبایل د پیغامونو صفحه بیا خلاصه کړه او وېې لیکل.

ډیره مننه ښه شپه.

شبانې فکر کاوه چې نور به یې په تکلیف نه کړي د خپل تېرې ورځې درس به وو ایي، ځکه چې خوب خو یې هسې هم تښتېدلې وو. له لږ ځنډه وروسته یې موبایل په شرنګا راغی.

موبایل یې پورته کړ، پیغام یې خلاص کړ، چې په کې یې لیکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه وایه کنه نور ...

شبانه له غصې تکه سره شوه، بیا یې هم صفحه خلاصه کړه او بل پیغام یې ورته وا ستاوه نه پوهیږم چې څه به یې ورته لیکلي وي، خو له لږ څنډ نه وروسته یې بل پیغام هم ورواستاوه، او د دواړو خواو څخه پیغامونه پیل شول ،تر دې چې د یو بل د نوم پته هم ورته ولګیده ، شبانې خپل نوم ورته اسیا ښودلي وو ، د دوي دواړو د پیغامونو له لاري ملګرتیا شوه،دغې ملګرتیا د ډېره پوري دوام وکړ،هره شپه به یې سره پیغامونه لیږل راليږل ،خپلې شپې به یې پرې رڼولې ،زاهد ډیره هڅه کوله چې د مقابل لوري سره خبرې وکړي، خو مګر شبانې به ټلفون نه اوکې کاوه ،زاهد په پیغام لیکولو کې ډیر مهارت درلوده ډیرښکلي ښکلي پیغامونه به یې شبانې ته لیږل خو شبانه هم په پیغامونو کې له هغه کمه نه وه،دوی نه پوهیده چې ولې یو بل ته پیغامونه لیږي ،یوه شپه شبانې ته یو پیغام راغلو چې په کې یې لیکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډيره موده وشوه، چې زه او ته سره پيغامونه ليږو راليږو ما ډېره هڅه کوله چې تا ته د خپل زړه خبره وکړم خو ما دا جرئت نه درلود چې تا ته د خپل زړه خبره وکړم زه نه پوهيږم چې ولې کله چې زه تا ته پيغام ليږم يا هم ستا پيغام راځي نو زما زړه بې واره ټوپونه وهي په زړه کې مې يو خوږ درد راپېدا کيږي نه پوهيږم چې ولې زما په بدن کې يوه جذبه راپورته کيږي، خو نن زه درته د خپل زړه خبره کوم ،زه له تاسره م.......... لرم .

شبانې چې دا پيغام ولوسته يو څه حيرانه شوه، په رنګ کې يې يو دم تغير راغی تکه سره شوه لکه چې و ويريږي د پيغام په مانا يې پويه شوه، خو بيا هم د خبرې د ښه څرګندولو لپاره يې پيغام ورواستوه.

زه له تاسره م........... لرم څه مانا زه په دې نه پوهيږم خبره دې واضحه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبانې خپل ټلفون کېښود ،داسې احساس يې کاوه لکه چې ژوند يې نن تغير کوي،د عمر ارمان يې پوره کيږي، هم په زړه کې خوشحاله وه،هم حيرانه د پيغام د ځواب په تمه وه تقريباً لس پنځه لس دقيقې به لا نه وې تېرې شوې،چې بيا هم له موبايل شخه غږونه پورته شوه،شبانې موبايل راواخيست،پيغام يې پرانيسته.

گرانې اسيا جانې زه پوهېږم چې ته د م........ په مانا پوهه شوې يې خو بيا هم ته زما له اصلي مطلبه ځان پوهول غواړې.
زما مطلب دا دې چې زه له تا سره مينه لرم...
په دې تمه چې بده يې ونه گڼې،ما که هر څومره هڅه وکړه،خو ما ونه شوه کولای چې زه له تا نه دغه راز پټ کړم،څه وکړم زه د خپل زړه نه مجبوره وم ،زه له تا سره ډيره پاکه مينه لرم،په خدای چې زه هڅ ځان نشم کنټرولولای څه وکړم ،خدای (ج) دې وکړي چې نا اميده مې نه کړې
ستاسې د ځواب په تمه
ز_م

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبانې دا پیغام په یو رپ کې د خپلو سترګو تېر کړ ،ډېره خوشحاله شوه ځکه چې دا هم نه پوهیده چې ولې دا زاهد ته پیغامونه لیږي، او ولې د دې د پیغام په راتلو سره یې زړه بې واره ټوپونه وهي په ځواب کې یې ورته ولیکل.

ته ښه وایي زه هم نه پوهیږم ،چې ولې د ستا سره دلچسپي ښایم،ولې ستا د پیغام د لوستو سره زه په خپل وجود کې یوه جذبه احساسوم ،خو زه د یو داسې کورنۍ څخه یم چې بیخې د دې خبرو تصور هم په کې نشي کیدای،ته به د دې خبرې په اورېدو سره یو څه خفه شې زه هم تاسره م............ کوم خو زه له دې خبرو ډیره ډډه کوم ځکه چې زمونږ د کورنۍ قانون دا نه ایجابوي.

زاهد هم د ځواب په تمه ډیر ناقراره وو ،په فکرونو کې ډوب وو چې ګوندې زما اقرار اسیا بد ونه ګڼي،چې موبایل یې په شرنګار شو ،خپل موبایل راواخیست ،پیغام یې ولوست،ډیر زیات خوشحاله شو ،وروسته له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې خو د دواړو سره دوستانه جوړه شوه یوبل ته به یې د مینې پیغامونه لیږل.
د اسیا (شبانه) هم د زاهد سره مینه وه نو د وخت په تېرېدو سره یې په خپلو کې مینه زیاته شوه او د ټوکو پیغامونه په مینې سره بدل شول ،زاهد به ډیره هڅه کوله چې د شبانې سره خبرې وکړي،خو شبانې خبرې نه کولې د زاهد اود اسیا(شبانې) د مینې پوره دوه کاله تېر شوه ،یو وخت دوي دواړو سره د کتو ژمنه وکړه،د دوي د کتو ځای د ښار یو بڼ شو ،د ورځې دولس بجې وې ،شبانه د ښوونځي څخه راووته،د بڼ په لورې روانه شوه، نه پوهیده چې ولې بڼ ته ځي ولي په یوه داسې چا باور کوي چې تر اوسه یې لا لیدلې هم نه دی؟
په همدې فکرونو کې وه چې په موبایل باندې یې د پیغام د راتګ زنګ راغی ،شبانې پیغام پرانیسته پیغام د زاهد وو چې په کې یې لیکلي وو
زه په بڼ کې انتظار کوم راځه...
ستا
ز_م

(c) ketabton.com: The Digital Library

شباني هم ورته په پيغام کې ډاډ ورکړ چې در روانه يم ،د يو څه مزل وروسته اسيا (شبانه) بڼ ته ورسېده ، بڼ ته په ننوتو سره يې سترګې په خپل ورور ولګيدې، ټکان يې وخوړو ډيره ورخطا شو ،په ډيره چټکۍ سره دبڼ څخه راووته،او دخپل کور په لوري روانه شوه.

د کور ته د رسيدو سره سم د زاهد پيغام بيا راغلو شباني په ځواب کې ورته وليکل

د کور څخه راته زنګ راغلو ،ډير ضروري کار راپيښ شوی وو ، زه لاړم بيا هم ډيره بخښنه غواړم زړګيه هيله ده چې خفه نه شې بيا به ګورو

ستا

اسيا

شپې او ورځې تيرېدې او د دوی دواړو پيغامونه سره همداسې روان وو ،دخپلې مينې کيسې به يې په پيغامونو کې کولې،دخپلو نادانو زړګوټو تندې به يې پرې ماتولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډيرې مودې نه وروسته يې يوځل بيا د ليدو ژمنه سره وکړه داځل يې د ښار يو بل برخې د ديدن ځای وټاکه، بيا هم د غرمې دولس بجې شوې اسيا(شبانه) له ښوونځي څخه راووته،د برخې په لورې روانه شوه، زاهد ته يې پيغام واستوه چې زه در روانه شوم.
زاهد په ځواب کې يو پيغام ورواستوه،چې خپلې ښې نيښانې يې ورته پکې وښودې ،کله چې اسيا(شبانه) برخې ته ورسېده،د وړاندې ناجو د ونې لاندې يو ځوان ولاړ وو ،تورې جامې يې په تن وې لوړ قد يې وو ،په لاسو کې يې کتابونه نيولې وو په تورو ويښتانو کې يې لاس واهه ولاړ وو. خو مخ يې بل طرف ته وو ،د شبانې خوا ته شا وه.
شبانه برخې ته ننوته اخوا دېخوا ته يې وکتل خو کله چې د شبانې پرې سترګې ولګيدې،پوهه شوه چې زاهد همدا دی، په زړه کې يې تېر شوه چې څومره لوړ قد لري څومره ښکلی وي،په سپکو قدمونو د ونې په لور ور روانه شوه،تر شا يې ودريده،غږ يې پرې وکړ ، ته چې د چا انتظار کوې،هغه دې تر شا ولاړه ده ،زاهد مخ راواړوه،د شبانې له خولې د اخ کليمه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د شباني ورور امين وو.

۳/۸/۱۳۸۸
کابل

سوېدوډی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوف خدایه (ج) دا ځنګه ښار دی، په دې کې داسې څوک نه شته چې د چا مدد وکړي، د دې خلکو زړونه نشته دلته څوک نه مظلوم پیژني او نه ...

دا زما به څه کیږي، زه خو به مړه شم دا ځنګه ځناور خلک دي، چې د چا سره هڅ مرسته نه کوي، نه راته څوک یو روپې خیرات کوي او خیرات خو څه کی، چې هغه ښه خبره هم راته نه کوي.

په همدې خبرو کې وه، چې یو کس راغی.

ای ماما یو د الله په نامه یو څه خو راکا په خدای چې ډیره وږې شوي یم ؟

ماف مې که یو خو د ستاسو خیرات خورو نه په تنګ راغلي یو، چې هرې خواته ګورو بس یو روپۍ را که او دوه روپۍ راکه، د سره په خبره نه یې، او په ستر ګو ړنده شې زه خودې د ځوې په ځای یم ماته ځنګه ماما وایې؟

څه وکړم د غریبۍ دې مخ ورک شي هر چاته ماما وایو ګنې ...

ګنې څه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هڅ نه ځه چې پېسې نه راکوې نو رتېه مې مه، ځه ته زما د زړه نه څه خبر يې خداى دې زما غوندې که چې درته معلومه شي.
له ځانه سره يو څه وبونګيده ،روانه شوه، نن يې دويمه ورځ وه چې څه يې نه وو خوړلي ډيره وږى شوې وه،د سهاره يې خوله په سوال ستړې شوه،هڅ چا هم ورته څه ورنه کړل ،خوارکۍ به څه کړى واى غريبه وه،د ګېټې وتېې يې هم څوک نه وو مجبوره وه چې سوال يې کړى واى ،لاړه او د يو بل دوکان مخې ته ودريده.
د الله په نامه يو څو روپۍ راکړه؟
ماف مو کړه تروري لا خو سهر صبا دې او هڅ دوکانداري مو نه ده کړى،او تاسې خو يو نه يې چې دريې کړم ساعت په ساعت راروان استۍ.
له دې دوکانه هم نااميده روانه شوه، له ځانه سره غلې يې وويل خداى(ج) دې ماته مرګ راکړي ،دا څنګه ژوند شو، لاړه يو څه وخت ورکه وه، ډير وخت وروسته راغله،داځلې يې په مخ کې يو څه خوشحالي موجوده وه ،داځلې د مخکې په څير خفه نه وه، په ډيرې چابکۍ سره راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وکتل خپل ځای ته راغلـه، اوتر اوتر يې يو خوا بل خوا
وه، چې يـو ديـوال غـاړه د يـوه زوړ ځـای سرې سـپين دې
لښـتی هـم ورسـره تېـر شـوی وو ، پـه ورخطـا يې سـره يـې د
خدای (ج) خبـر بوجۍ نه يوه نيمـه سوې ډوډۍ راوويسـتـه
لـومړی خـو ،وي لې سـوزيد پـرې بـه زړه مسـلمان کـوم د چې
چا ته دعا کوي چې هغه کس لکه خوروله و داسې خوله يې
ډوډۍ ورکړې.
ډوډۍ تـه يـې داسـې حيـران کتـل تـه بـه وايـي چـې
لومړی ځل يې دی، چې ګوري يې، بيا يې پـه يـو مـخ او بـل
مـخ ښـکل کړه ، ښـه يـې ولـيـده راولـيـده ، کې يـې تـرې بيـل
کړ ، غوښتل يې چې خولې ته يې کړي، يو کلک برک ونيـول
شو د برک سره دوه موټرونه وجنګيدل، د بـوډۍ لاس ټکـان
وخوړه ، ډوډۍ يې له لاسه په لښـتي کې وغورځيـده سـپين
سرې ادې رانـه رانـه د لښـتي خواتـه وکتـل، خپلـه زړه بـوجۍ
يې راوخيستـه بيا هـم د سهار په څير ناامیده راوانه شوه.

۱۲/۸/۱۳۸۹
د مرام راډيو نشراتي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنکی ارمان

د ژمي اوږده شپه وه، خوب نه ورتلو، په کټ کې اوښتو راوښتو هر څو مره کوښښ يې چې کاوه مګر خوب يې تښتېدلی وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوټه کې يې د بخارۍ د دروازې نه د کانکرو يو ژېړه تته رڼا خپره وه، چې دی يې ډېر زوراوه حيران، حيران به يې اول د بخارۍ خواته، بيا به يې د کوټې تورو لاړو ته وکتل، ډيره هڅه کوله چې خپل فکر بدل کړي خو فکر يې نه اوښتو بس په خپل ژوند بې فکر کاوه، مخکې به چې کله د پنج شنبې شپه شوه، ډير به خوشحاله وو، چې صبا به مېلې ته ځم او بيا به هم پېسې ګټم ، خو نن شپه نه پوهېده چې ولې يې زړه خفه وو ، بس ټول خيال يې خپل ژوند ته وو څو څو ځله د خپل پلار مرګ وریاد شو، د ځانه سره يې وويل چې که خير وي پريدم يې نه خو بيا به له ځانه سره غلی او تکنی غونډې شو لکه چې وويريږي د ځانه سره يې همدا سوچونه کول خو نه پوهيدو چې ځانته څنګه خوب روالي.

اريـن زمـونږ د کلـي د يـوې غريبـې کونـډې ځـوي وو ، ډير کلونـه پخـوا يـې پـلار د مجاهـدينو پـه وخـت کـې يـو ناترسه قومندان وژلې وو ، د پلار قاتل يې هم پيژنده ځکه هغه هم زمونږ د کلي اوسيدونکی وو ، خو څه به يې کړی وای غريب وو د يو وخت ډوډۍ وس يې هم نه لاره نو بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې څه اخيستی وای ،ارين يو اځې په خپل کور کې يوه زړه مور لرله،نور هڅوک ورکره نه وو.
ده به په مزدورۍ باندې زمونږ د کلي د بعضو کورنو غوا گانې پولې،او د پنج شنبې په ورځ به چې زمونږ په کلي کې مېله وه نو خوارکي به او به خرڅولې ،د بد نصيبه ارين عمر هم ډير کم وو ،تقريباً د۱۲ کالو به وو.
صبا ته د پنج شنبې ورځ وه،نن شپه بايد ارين د وخته اوده شوې وای چې تر څو سهار د وخته پاڅي،خوب نه ورتلو ،اړخ په اړخ اوښتو ،د کانکرو په تته ژيړه رڼا کې يې ځوک وليدل چې د ده د کټ په خوا راغی،په رنگ کې يې تغير راغی،په مخ يې د ويرې خولې راماتې شوې،خو له نژدې کېدو ځخه وروسته وپوهېده چې موريې ده.
ارينه ځويه وا ارينه ځويه ولې؟
ځويه مريض خو به نه يې؟
نه نه مورې مريض نه يم خو خوب نه راځې.
ولې؟
زه ويم(وايم) مورې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو به داسې تیارو کې شپې رڼوو ، ترڅو به مونږ هر ماښام د بل ډوډۍ ته انتظار وباسو تر څو به بل څوک مونږ ته ډوډۍ راوړي او مونږ به یې وخورو ، ترڅو به زه د نورو جامې اغوندم ماخو هڅ کله هم نوې جامې وانه غوستې.
وا ځویه ته ولې خفه کیږې ، که خیر وي نو یو ورځ به تا ته هم نوې جامې واخلم ښه زما ګلالیه !
ارین په حیرانتیا ورغبرګه کړه نه نو مورې داسې ورځ به کله راځې؟
واه زما ساده ځویه چې د خیره صبا دې په مېله کې اوبه خرڅې کړې، د خیره چې راغلې ستا د پېسو سره به یو څو نورې کړم تا ته به پرې جامې واخلم.
د هغه ټولې اندیښنې په دغه خبره ختمې شوې د ځان سره ډیر خوشحاله شو ، د خپلو نوو جامو سوچونه یې پیل کړه ، په خوشحالۍ ، خوشحالۍ اوده شو.
صبا شو ، سهار د وخته یې مور پاڅیده ، په ارین یې غږ وکړ.
ارینه وا ارینه ځویه ! پاڅه ګلابه چې سهار شو هله مېلې ته به نه ځې هله ګلابه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارین چې د مېلې د تګ واورېده په ذهن کې یې د نوو جامو خیال هم ورسره په خوځېدو شو ، سمدلاسه پورته شو ، خپل زوړ د اوبو کولر یې له ځانه سره واخیسته په تګ کې وو چې مور یې ورته یوه توره پلاستکي کڅوړه ورکړه.
ارینه ځویه کله چې ورډی شوې ، بیا به د یوې روپۍ ځانته څه شې واخلې ، ډوډۍ به ورسره وخورې ښه ځویه !
ارین په وړو وړو قدمونو د مېلې په طرف روان شو ټوله ورځ یې اوبه خرڅې کړې ، غرمه شوه ، د پلاستکي کڅوړې څخه یې سره ډوډۍ راوخیسته ، په خوړلو یې پیل وکړ.
نن ارین ځانته په مېله کې هڅ هم وانه خیستل ځکه هغه په دې فکر کې وو که چیرې څه واخلي نو پیسې به ورسره کمې شي ، جامې به یې بیا پاتې شي ، ډوډۍ یې خوړله ، ترموز یې په یو اړخ راکوږ کړ په ګلاس یې کې یې د کولر هغه بیخزنې اوبه چې یو څه ډکي او خاورې په کې پرتې وې راواچولې ، اوبه یې وڅښلې په سر کې یې د نوو جامو خیالونو پروازونه کول.
د غرمې دولس بجې شوې ستړی شو د کور په لور روان شو ، چې د مور نه نورې پیسې هم واخلي او ځانته نوې جامې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي،ډیر خوشحاله وو ،د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځاییده ،ځکه چې نن یې پیسې هم ډیرې ګټلې وي ، بلـه دا چې اوس یې ځانته نوې جامې هم اخیستې ،کوره ته په منډو منډو لاړ،مورته یې په ډیره خوشحالي سره ووی موري ! نن مې د خیره ډیرې پیسې ګټلې نن مې موري ۴۴ روپې ګټلي.

وا زما ځوی خو نن د خېره ډېرې روپۍ ګټلي !

ښه موري ماته نورې روپۍ هم راکه (راکړه)چې زه ځانته جامې اخلم؟

ځویه ما سره خو ۱۳۰ روپۍ دي په دې خو جامې نه کیږي،ته به لږ نور هم ایسار شوی وی اوس خو غرمه شوه په همدې وخت کې خلک تږې کیږي په دې پیسو خو جامې نه کیږي.

ژړغونې شو ،موري نور ستړی شوم ؟

ښه ځویه ته داسې وکه چې لاړ شه یو کولر اوبه نورې هم خرڅې کړه د جامو پیسې به دې پوره شي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښه یې نه وه چې لاړ شي خو څه یې کړی وای د جامو لپاره یې باید بیا اوبه خرڅې کړی وای، روان شو مېلې ته ورسیده د جامو دوکان ته ورغی.
ماما د یو جوړه جامو رخت څو روپۍ کیږي؟
څه ورک شه خیر نه ځه.
خو د بیا هم په وړه ژبه وویل ریښتیا ویمه اخلمه یې.
دوکاندار په تریو تندي ورته وویل ۲۰۰.
ژر یې د خپل جیب نه پیسې راوویستې وشمارلې، یو څه غلی شو بیا یې د پیسو په شمار شروع وکړه، له ځانه سره وبونگیده، روان شو ،اوبه واخلئ اوبه غږونه یې شروع کړه، په وړو وړو قدمونو د یوې گنې گوښې په لور چې گڼې دلته به تري څوک اوبه واخلي ځان ورساوه، دد سوچ ریښتیا شو کله چې لاړ نو یو دری څوانانو تري اوبه واخیستې، له د سره یواځې شپږ روپۍ کمې وې.
ارین په دې وخت کې دومره خوشحاله وو چې هغ په ځان نه پوهیده زړه یې درزید و چې کله به اوس پیسې ورکوي، په رنگ کې یې یو دم بدلون راغی، د پیسو په تمه ولاړ وو چې د خیال مارغه یې والوته، په خیال کې د کلي له هلکانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره لوبې کوي او دا ورته د خپلو نوو جامو ښودنه کوي، چې یوې جټکې د خیالونو له نړۍ نه بیرته فاني دنیا ته ستون کړ.

څنګه اوده خو به نه یې واخله ځوان په لاس کې د لسو روپو نوټ نیولی وو، لاس یې وراوږد کړ مخکې له دې چې پیسې جیب ته کړي، یو غږ شو، توره لوخړه پورته شوه، بیا نو نه ځوان مالومیده، نه سپین ږیری، نه ارین وو او نه د هغه تنکي هڅونه، د لوخړې د قراریدو سره سم ډیری ځوانان یو خوا بل خوا پراته وو د چا پښه نه وه د چا لاس ډیر یو بد حال وو دمړو په مینځ کې ارین هم پروت وو چې تنکي تنکي هڅونه یې داسې...

خپل تنکي تنکي ارمانونه یې خاورو ته له ځانه سره ګور ته یوړه.

۲/۱/۱۳۸۹

بتې کوټ

خپله جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټوپک مشغولا

زه به هر سهار دفتر ته تلم زما لاره په یوه داسې کوځه وه
چې په دغه کوځه کې ډیر کورونه نه وو یوازې په شمار
یوڅو کورونه وو چې خلک پکې اوسیده دغه لاره زما
لپاره لنډه وه نو ځکه به زه هر وخت په همدې کوځه تلم.
هرسهار او ماښام به تلم، راتلم ما به هره ورځ په دغه کوځه
کې د یو کور مخې ته یوه ښځه لیده، دا ښځه د شکل نه
سپینه غنم رنګه او د وجود نه ډکه غوښنه وه، زما چې
څومره فکر وو تېر ژوند یې ډیر ښه تېر کړی وو، د ښځې په
څېره کې غم او خفګان له ورایه معلوم وو، که به هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیده نو د لیونۍ گمان به یې پرې کاوه یوازې همدا زه وم چې دغه ښځه ماته د روغو انسانانو څخه هم ښه ښکاریده،د دې په سترګو او شکل کې یو نامعلوم درد نغښتی وو دا سې یو درد چې زه به یې هر وخت دې ته هڅولم چې د تېر ژوند حال ترې وپوښتم.
دا ښځه به هر وخت د کور وره سره ناسته وه،د وړو وړو کانو نه به یې واړه واړه قبرونه جوړول،بیا به یې بیرته ورانول همدغه کړنه یې وه چې خلکو به لیونۍ بلله خو په دغې کار کې یو غټ اسرار پروت وو دغه قبرونه جوړولو او بیرته ورانول له رازه ډک کار وو چې د هرچا پام ورته نه وو.
کله کله به زه هم د نورو خلکو په څېر شوم چې یاره لیونۍ ده،خو بیا به مې د وجدان قاضي راته د خپل لیونتوب فیصله واوروله،ځکه هغه د شکل نه لیونۍ نه ښکاریده مګر کارونه یې د لیونیانو وو.
زه به چې هره ورځ همدغې کوڅې ته راورسیدم نو په دغه ښځه به مې سترګې لګیدې زړه به مې پرې ډیر درد کاوه خو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما به يې هر وخت غږ کاوه ،راډيو والا سترۍ مشې !
ما به په ډېر شرم او حيا سره، په خداى(ج) وبښه جواب ورکړ.
زما په سر کې ګڼې پوښتنې وې خو ما دا جرئت نه شو کولاى، چې پوښتنه مې کړې واى،ډېر ځله مې ځان جوړ کړ چې ترې وپوښتم خو په هغه وخت کې د ښايستونو خالق له ما څخه دا جرئت اخيستى وو.
ډېره موده تېره شوه ماهڅه کوله چې له دې ښځې څخه وپوښتم خو خپل زړګي دا اجازه نه راکوله.
کور ته لاړم د ځانه سره مې دا هوډ وکړ چې صبا به حتماً له دې څخه ددې د تېر عمراو د دغه کار پوښتنه کوم چې ولې دا هره ورځ دلته ناسته وي،ولې دا دلته قبرونه جوړوي،بيا يې ورانوي.
صبا شو هماغه ځاى ته راورسيدم ښځه مې تر سترګو نه شوه،نه پوهيدم چې ولې؟
په دغه پردۍ ښځې پسې مې په زړه کې د ډېر خفګان احساس وکړ ،ټوله ورځ مې په همدې سوچونو تېره کړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازيگر شو بيرته راغلم، ښځه په خپل ځاي ناسته وه، د تېر په خير يې بيا غږ وکړ راډيو والا په خير راغلې !
نور نو غلى نه شوم پاتې کيداى د ډيرو شکونو او گمانونو له لاسه نور ليونى کيدم.
زړه مې ټينګ کړ، ورنږدې شوم، په خپل موبايل کې مې راډيو نيولې وه، غوښتل مې چې بنده يې کړم، خو ښځې به له کومې خبرې زما نه ټلفون وغوښت، ما هم ټلفون ورکړ، ښځې موبايل غوږ ته ونيوه سندرې ته يې په ژړا پيل وکړ.
خداى(ج) شته زه هم ډير زيات خفه شوم ان دا چې يو څه ژړا ماته هم راغله، ځان مې که هرڅومره ټينګاوه زما اوښکو د دغې معصومې ښځې نه هڅ پرده نه کوله او بې واره د ليمو څخه راروانې شوې.
د ښځې دې ژړا ته مې چې وليدل گمان مې په يقين بدل شو، اوس نو په دې يقيني شوم چې ښځه ليونۍ ده، خو بيا هم زما يقين غلط وو، سندره يې پوره واوريده ښه يې ورته زړه تش کړ، سندره ختمه شوه ټلفون يې راکړ د کيناستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلنه بې راکړه، زه هم کیناستم ورومې ورته وویل تروري که خفه کېږې نه یوه پوښتنه درنه کوم؟
خپلې اوښکې یې وچې کړې، یو سوړ اسویلی یې وویست مرۍ یې پاکه کړه.
وایه ځویه څه وایې؟
په عمر کې مې لومړی ځل وو چې له داسې پېښې سره مخامخ کیدم د یو څه تاثیر لاندې هم راغلی وم، ژبه مې بنده بنده شوه خو خپله خبره مې پیل کړه.
تروري مخکې خو راسره یوه پوښتنه وه خو مګر اوس راسره دوه پوښتنې پیدا شوې، اول خو دا چې زه هره ورځ تا وینم دلته ناسته یې د کاڼو قبرونه جوړوې او بیرته یې ورانوې؟
او بله پوښتنه دا چې دغې سندرې ته دې ولې وژړل؟
ښځې بیا سوړ اسویلی وویست، ځویه دا ډیره اوږده قیصه ده زما د زړه زخمونه نور مه تازه کوه، ځان یې جګیدو ته جوړ کړ، چې ما یې لاس ونیوه او ټینګار مې وکړ.
هو !که اوریدل غواړې نو کېنه خو هسې نه چې نا وخته شې درباندې خو ګوره چې کیسه به تر پایه پورې اورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر مې جواب ورکړ نه ،نه ناوخته کیږي وایه !
د هغې په خوا کې مې پلتۍ ووهله ،په خپل ټیکري د خپلو سترګو کونجونه پاک کړل، په خبرو یې پیل وکړ.
زما نوم حلیمه دی زما د خاوند نوم خالد وو مونږ دواړو ډیر په مینه واده وکړ ،د واده نه وروسته خدای(ج) یو ځوی راکړ ،چې رحمت نوم مو ورباندې کېښود ،رحمت زمونږ همدا یو ځوی وو ،زمونږ نور بچي هم پیدا نه شول ښه په مینه مو رالوی کړ، مونږ د اقتصاد نه هم ډیر ښه وو ،ډیر په مینه او محبت سره مو ژوند تېرېده، په ژوند کې ډیر خوشحاله وو.
ښځې یوې خوا او بلې خوا ته وکتل، رحمت هم زلمی شو زه او د رحمت پلار په دې لټه کې شو چې رحمت ته ښځه وکړو ،له ډېرو خبرو او ګرځېدو وروسته مې ورته خپله خورزه وکړه.
په ستونې کې یې خبرې وچې شوې په ژړا شوه، بې واره سلګۍ یې وکړې، واده مو ورته راجوړ کړ، هغه د جنج د خوشحالۍ او په ما د غم ورځ هم راغله، خبرې ترې خطاء شوې، په ژړا شوه زړه مې ډیر تنګ شو، په خپلې پوښتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېمانه شوم، بیا یې په خبرو پیل وکړ خو دا ځل د یې سلګۍ ونه دریدې.
الله (ج) ګواه دی چې ماته هم بې دریغه ژړا راتله، نه پوهیدم چې ولې؟
کیسه مې هم پوره نه وو اورېدلې خو بیا هم ماته ژړا راتله زما اوښکې له سترګو نه بې له کومې خبرې رارواني وې.
جنج راغې د رحمت پلار په ټوپک ډزې پیل کړې د لاسه یې ټوپک ټوپ وخوړو او یوه ناترسه مرمۍ د رحمت په ټټر ولګیده...
دا زه چې ناسته یم دا هغه ځای دې چې په دې ځای کې رحمت په سرو وینو لت پت پروت وو چې سرې ډولۍ ارمان یې دې ځای خوړلې، زمونږ ارمانونه یې د خاورو سره خاورې کړل زمونږ د مینې کور یې رنګ کړ په هغه ورځ د یوې مور زړه سورې شو په هغه شپه د یوې ناوې راتګ په ځای د دې چې په چمبو او سندرو ولمانځل شي مونږ په چغو سورو او ژړا ګانو ولمانځه...
خبرې یې په ستوني کې ورکې شوې، سلګۍ پرې زوروري شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څو ورځو نه وروسته بې د پلار زړه هم د ډیر خفگان څخه وچاودېده،او په دې ظالمه دنیا کې یې زه یواځې پرېښوم،ما هغه سندرې ته ځکه ژړل چې هغه وې (د ټوپک سره مې ټوکې مشغولا کړه په خطاء رانه جانان ولګیدنه) ماته هغه وخت رایاد شو چې په دې ځای کې رحمت په سرووینو لت پت پروت وه او ما ورسره هڅ مرسته نه شوه کولې،ښځې په چغو شروع وکړه او د کور په طرف روانه شوه.

۵/۴/۱۳۸۹

پیښور گلدره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځوس روپۍ

لـه ډېري مـودې مریضـتیا وروسـته یـو ځـل بیـا یـې سـهار وختي خپل زوړ بایسکل راوویست او تړوته یې پرې ووهله ، که څه هم داسې پـوره نـه وو جوړ د خـولې خـونـد یـې تـریخ تریخ کیده او نرۍ نرۍ تبه یې هم وه ،د تلو فیصله وکړه ،څه به یې کړي وی که چیرته نه وای تللی نو نوره یې گوزاره نه کیـده ،مخکې بـه چې دوکـان تـه تلـو نـو یـو څـه گـوزاره یـې روانه وه خو اوس چې له ډېرې مـودې نـه وو تللـی نـو د کـور گوزاره یې لړه گرانه شوې وه ،قرضدارانو هم ډیـر پـه تنـگ کړی وو ، او هره ورځ به پسـې راروان وو ،اخیـر مجبـور شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بیا خپل دوکان ته ولاړ شي ،د خپل زوړ بایسکل د پاکیدو نه وروسته یې خپل زوړ او پېوندي واسکټ واغوست او خولۍ یې په سر راټینګه کړه، کله چې له کوره وتو نو ښځې یې ورپسې غږ وکړ،او ورو غوندې یې ووې.

سړیه ! اوره هم نشته ،شکور په حیرانتیا رډ رډ خپلې ښځې نادیه ته وکتل، خیر دي له ګاونډیانو نه یې راواخله که خدای (ج) خیر کړو چې مونږ وره راوړه نو ور به یې کړو نادیه د خپل خاوند ژړې کواري ته ځیر وه لکه په مخ کې یې چې یو نالیدلي شی ویني یو سوړ اسویلې وویست او ویې ویل دا دویمه ورځ ده چې په همدې بانه یې ترې را اخلم ،اخیر دوې په څه وایې ؟

څه الله (ج) به خیر کړې اوس یو څه چل وکړه،شکور له دې خبرې سره سم روان شو ،لا وتې نه وه چې دروازه ټک ټک شوه.

شکور یو څه غلې شو ودریده بیا یې هم په مړاوو سترګو نادیه ته وکتل هغې هم خپل ځوی ولیږه چې وګوره څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ،که د پلار پوښتنه دې کوله نو ورته وايه چې پلار مې نشته.

دروازه بیا یو څه په زوره زوره ووهل شوه امید ورغې، د لږ ځنډ وروسته امید په منډه راننوت او په وره ژبه یې وویل ،مولې(مورې) ګوت(ګوډ) کاکا بیا راغلی وایي چې پلال(پلار) دې څه شو ؟

تا ورته څه وویل ؟

ما ولته(ورته) وویل چې پلال(پلار) مې کور کې دې.

امید لا خبره نه وه خلاصه کړې چې یوه درنه څپېړه په مخ وخوړه ،خره ما تا ته نه وو ویلي چې هر څوک وو نو ورته وایه چې پلار مې په کور کې نشته ،امید په ژړا شو هلته بیا د دروازې نه بهر د ګوډ چغې شوې.

شکوره ! وشکوره !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه شوې نور صبر نه شم کولې، که پیسې راکولې شې نو ښه ده ګنې همدا نن به دې ګډه په سر کړې، شکور خوارکې د یوه بې وزله انسان په څیر ولاړ وو دا سې انسان چې یو څوک ورته مخامخ سپکې سپورې وایي خو مګر د دې له لاسه هڅ هم نه کیږي.

شکور چې نور یې د ګوډ سپکې سپورې نه شوې اوریدلې ورو وره په لورې وروان شوو که څه هم زړه یې نه غوښتل چې ورشي ځکه چې له ځانه سره یې هڅ ځواب نه لاره ، ګوډ د شکور د کور مالک وو په ډیره تونده لهجه لګیا وو.

نور نو زه تا ته هره ورځ نه شم راتلای ته نیسمن یې تا سره به په عمر کې پیسې نه پیدا کیږي نو زه به تا په کور کې خوشې پریږدم نور مې د صبر کاسه نسکوره ده شابه...

شکور په ډیره عاجزې سره ورغې او ورته یې ورو وویل، ګوره تا ته خو پته ده چې زه هم دا درې میاشتې مریض وم په خدای (ج) که مې ټک کار کړی وي دا دې نن دوکان ته ځم او د خیره سره اول به همدا ستا پیسې خلاصوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه تا نیسمن زه پیژنم په ټول عمر کې به هم له قرضونو خلاص نه شې که دوکان ته ځې او که جهنم ته !

خو ماته خپله د ځلورو میاشتو کرایه راوړه ګنې ما خو پیژنې کډګۍ به در په سر کړم.

ګوره وروره ته لږ ساړه وخوره او یواځې دوه ورځې راته صبر وکړه تا ته به ټولې پیسې درو سپارم.

دا ساړه دې په تندر ولګي زه به ترڅو پورې ساړه خورم...

خیر دا دوه ورځې به هم تیرې شي شکوره !خو که بیا هم پیسې دې رانه وړې ګوره زما نه به بیا بد څوک نه وي...

ګوډ د ځان سره بونګیده او روان شو ،شکور په ډیر مایوسۍ سره کور ته ننوته او خپل زوړ بایسکل یې له غوړه ونیوه او له دروازې راووت ،په زړه کې یې ناهیلیو غزونې وکړې له خپل ژونده ډیر ناهیلی وو ،څو څو ځله یې په لاره کې بې واره له خولې نه ساړه ساړه اسویلي ووتل په ډیر سوچونو او فکرونو سره د بازار په لور روان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور په ښار کې یوه غرفه درلوده چې په هغه کې یې د هوا ټانکۍ ایښې وه،او د موټر د ټیرونو پنچري به یې نیوله کله چې خپلې غرفې ته ورسیده ،غرفه یې هم په بد حال وه ،بایسکل یې غاړې ته ودراوه او د غرفې په خلاصیدو یې پیل وکړ، د غرمې تر یولسو بجو یې خپله غرفه راپاکه کړه د هوا ټانکۍ یې چالانه کړه، په خپله بیا هم د دوکان مخې ته د زړو ټیرونو په سمولو لگیا شو،تر ډیره وخته پورې د دوکان په صفایي لگیا وه ،نه پوهیده چې ولې یې په زړه کې د کایناتو له څښتن نه گیلې کولې مخکې خو به که هر څومره سخته وربانده راغله بیا به یې هم په خوله همدا وو چې ته په خپله پوهیږې،خو نن به چې کله د گوډ خبرې ورته رایادې شوې نو بیا به د ښکلا له مالکه گیله من شو.

مخکې به کله چې د غرمې دولس نیمې بجې شوې نو امید به ډوډې د ملا پورې تړلې وه کتغدانې به یې په لاس کې وه د دوکان په خوا به راروان وو ،خو نن د ماسپیښین یوه نیمه بجه شوه چې د امید درک ونه لگیده نه هم د کار درک

(c) ketabton.com: The Digital Library

لگیده هغه په دې پوهیده چې په کور کې یې اوره نشته ځکه خو یې زړه خاطر جمع وو ،شکور د دوکان صفایي ختمه کړه د کار په انتظار ناست وو چې ګوندې اوس به یو څوک کار راوړي چې د لرې نه د یو موټر سایکل والا د شکور په لور روان وو ،دی له ځانه سره ډیر خوشحاله شو د موټر سایکل خاوند موټر سایکل ودراوه او ورته یې وویل استاذه د موټر سایکل ټېر کې مې هوا نه شته نه پوهیږم چې پنچر به وي او که څنګه؟

شکور په نرمه لهجه وویل ښه صیبه ته کینه زه به یې درته په یو پړک کې جوړ کړم.

سړي راغلو او کیناستو او د لږې ناستې نه وروسته یې شکور ته یې د پنځوسو روپو نوټ ونیوه.

واخله استاذه د پنچرۍ پیسې دې واخله !زما لږ کار دې زه ورځم او لږ وروسته به پسې راشم.

شکور بیا هم په نرمه لهجه وویل ماتې درسره نه شته ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه ټولې ستا شوې.

ښه صيبه تا سې چې راځئ نو ستا سې د موټر سايکل ټېر به جوړ وي ،سړی په خپله مخه روان شو شکور له ځانه سره ډير خوشحاله وو ،اوس نو شکور د سهار په خير نه وو په شکل کې يې يو څه بدلون راغی په تورو بريتو کې يې نری نری مسکا خپره وه.له ځانه سره يې فکر کاوه چې له خيره سره که نور کار وشو او که نه خو ماښام ته به په دې پنځوسو روپو ډوډۍ واخلم او په کور کې به يې د خپلې ښځې او ځوی سره په مينه مينه وخورم.

د ماسپښين درې بجې به وې شکور ټېر ټول وليده خو هڅ پنچري په کې نه وه له ځانه سره يې وويل لکه چې کوم ماشوم ترې په زوره هوا ويستې ټېر يې بيرته بسته کړ او چې کله يې د هوا پيپ راواخيست او غوښتل يې چې ټير ته هوا ورکړي له دې سره يو ناڅاپي درز شو يوه توره لوخړه د اسمان شنو ته پورته شوه کله چې خلک راټول شوه شکور خوارکې غوښې غوښې پروت وو او په ښي لاس کې يې د پنځوسي نيمه توکړه پاتې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بتي کوټ

دوستي

هغه له وړيکتوبه زما کلک وو ،دماشومتوب نه په يوه
ښوونځي کې وو ،اول خو زمونږ د دواړو کور په يو لوی
کلي کې وو ،خو بيا يو څه وخت وروسته د هغوي کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلي نه لږ لرې لاړه ځکه چې کلي ډیر تنګ وو نو دوي له کلي نه لږ لرې په پټو کې کلا وکړه خو بیا هم زما او د هغه دوستانه روانه وه کله به چې سهار شو نو دواړه به یو ځای مکتب ته تلو ،له ښووځي نه به راغلو نو د ډوډې له خوړلو نه به وروسته زه هم د هغوي دیرې ته تلم او هلته به مو لوبې کولې، ماشومتوب وو ډیر ښه وختونه وو لکه د خوب کاته وو ،په ماشومتوب کې که هر څومره کلک دوستان هم وي یو ځل نه یو ځل جنګ کوي خو زما او د جلال ملګرتیا څه عجیبه وه زمونږ د دواړو په مینځ کې د ماشومتوبه هیڅ جنګ نه دی راغلې، خو خیر وختونه تیریدل هغه د چا خبره را زلمیان هم شو ، زمونږ او د جلال د کور تر منځ لږه فاصله وه خو د دغه فاصلې په اوږدو کې یو ګودر هم راتلو چې په دې ځای کې به زمونږ د کلي جنکو کالي مینځل، دغه ګودر ډیر په یو ښه ځای کې وو په غاړو یې ډیرې ګڼې او ښکلې ونې هم ولاړې وې کله کله به د کلي بعضو شخو جنکو په اوړې کې همدلته لمبل هم ، یا به یې په یو بل اوبه اچولې .مونږه هم نوي نوي ځوانان شوي وو دغه توده لوبه به زمونږ هم ښه راتله بلـه دا چې زما لاره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغـه گـودر وه زه بـه چـې کلـه د جـلال د يـرې تـه تلـم نـو د گودر لاره يو څه لنډه وه نو زه به په همدې لاره تلم د لنډولي او اوږد والي خو يې راته پروا نه راتله خو يو بل لامل يې دا وو چې مونږ هم زلميان وو نو هلته به د کلي جنکۍ ناستې وې هڅه به مو کوله چې جنکۍ وگورم اکثره وخت بـه چـې کله گودر ته کوم هلک ورسيده نو د کلي شوخو جنکو بـه د شوخۍ نه هم يو بل ته په غوږ کې پس پس شروع کړل او د هماغه هلک خواتـه بـه يې کتـل اصلي مطلب خو بـه يـې د هلک ليدل نه بلکې زورول وو او مونږ به هم خوشحاله وو چې نـن راتـه پلانکـۍ جنـۍ وخنـدل ،مـونږ هم داسې ښـه سړي نه وو ، کله کله به مو چې کومه بدرنگه جنۍ وليده نو د شوخۍ نه به يې ويل چې نام خدا ...

د ورځو نه يوه ورځ وه چې زه د جلال د يرې تـه روان وم خـو کله چې گودر تـه ورسيدم يـو دم مې د خولـې نـه د نـام خدا کليمـه ووتـه،داخل مـې دا کليمـه پـه ډيـره حيرانـۍ سـره د خـولې ووتـه او دا کليمـه مـې د شـوخۍ نـه نـه بلکـې د حيرانتيا نه خولې ته راغله، په ريښتيا هم مـا داسـې حسـن هـڅ کلـه هـم نـه وو ليـدلې زه کـه د دغـه ناليـدلې ښـکلا هـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مره صفت وکړم خو بیا یې هم کم دی، خو کله چې د جنۍ په ما نظر شو نو له حیا نه تکه سره واوښته او ژر یې خپله مخ په خپل سپین ګاج پټ کړ، خو بیا یې هم د اننګو هغه سورخي چې د ډیري حیا نه یو په دوه شوې وه له ورایه ښکاریده په یوه منډه د جنکو شا ته پټه شوه او په ګودر کې د جنکو د خندا ګانو شور جوړ شو.

خو مګر کاش!

کاش چې ما دغه ښکلا نه وای لیدلی!

کاشکې چې همغلته زه روند شوی وای خو چې ما دغه نوراني مخ نه وای لیدلی.

یو شاعر وایي چې:

طلایي زلفې، شنې سترګې، د ښکلا یو لوړ معیار

په ریښتیا هم دغه ټول هرڅه پکې وو جګه ونه، سور سپین رنګ، طلایي زلفې غټې غټې سترګې...

کله چې د جلال دیرې ته ورسیدم نو جلال په انتظار کې ولاړ وو، وروسته له سترې مشې نه یو ځای ته د تګ فصله مو وکړه روان شو، خو زما فکر او خیال ټول په ګودر کې وو، جلال خبرې کولې خو ما هڅ هم نه ویل یوائې د هغه بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساري ښکلا په فکر کې وم چې ما په خپل ټول عمر نه وه لیدلې هغه د شاعرانو خبره زما په سینه کې اوس زړه نه وو زما روح په خیال کې د هغې ښاپیرۍ سره د اسمان په شنو کې لوبې کولې ،اخیر جلال مې په اوږه لاس کیښود او دفکرونو دنیا یې راته ورانه کړه ،په کوم چرت کې تللې یې ،بیا یې غږ وکړ چیرته یې ،وایه کنه څه شوې زه همغه شان فکري روان وم ماوي هڅ نه دي شوي ،هغه په ټینګار وویې زه له تا سره د ماشومتوبه ملګرې یم ماته پټه ده چې څه شته او بیا خو هغه ملګری نه شو چې د بل ملګري د زړه په خبره پوې نه شي.

ما په خندنۍ لهجه وویې ښه وو ایه زما په زړه کې څه دي خو جلال خبره اړوله رااړوله او ټینګار کاوه چې په خپله ژبه یې راته ووایه ګنې بیا درنه خپه کیږم.

څوځله مې وویې یاره هڅ نه دي شوي خو چې ډیر یې تنګ کړم نو ورته ټوله کیسه وکړه.

جلال په خندا شو او ویل یې ښه ګنې زما ورور عاشق شوې دې ،عمر تیرېدو خو ډېره موده وشوه چې بیا مې هغه ښکلا ونه لیده،هره ورځ به په ګودر راتلم خو هڅ مې په نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانغله زه نه پوهیدم چې ولې مې په هغه چا پسې زړه بې واره دردونه کوي چې هغه ما هڅ نه پیژني او کله یې هم په یوه خواږه نظر نه دي رالیدلې.

نوی کال راتلونکی وو او زمونږ د ښونځي امر داسې فصله وکړه چې د حمل په اوله ورځ ، فصله یې وکړه چې مشاعره به د انجونو په ښوونځي کې وي .

د حمل لومړی ورځ وه، کله چې مشاعره پیل شوه جلال زمونږ د مشاعرې ویاند وو ، زه هم د ستیج سره نژدې ناست وم ،ډیر نارینه او ښځینه شاعران نوبت په نوبت راتله خپل شعرونه یې ویل،د شاعرانو د بلنې په لړ کې جلال یوې ښځینه شاعرې ته بلنه ورکړه د دغه شاعرې د نوم په اوریدو او لیدو سره زما بدن زیږ شو شاعره هیله وه ،دا د همغه ښکلا خاونده وه کومې چې زما خوبونه حرام کړي وو ، هیلې یو ډیر ښکلې شعر لیکلې وو ،د شعر هر بیت چې به یې ویلو نو ما به ویل لکه چې ماته وایي،زړه مې په سینه کې بې واره ټوپونه وهل ،نورمې بیخې طاقت ونه شو ،جلال ته ورغلم ورته مې وویل چې ماته هم نوبت راکړه چې زه هم شعر وایم جلال وخندل،ته خو شاعر هم نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خو ما ټينګار وکړ جلال ويل ګوره چې ښه شعر وي، کله چې هيلۍ شعر ختم کړ جلال يو بيت وويلو او بيا يې ماته بلنه راکړه ويل يې چې يو ځوان ته بلنه ورکوو دا شاعر هم نه دې خو د شعر مينوال دی...

زه سټيج ته ودرېدم په ټول بدن باندې مې خوله راماته وه زړه مې بې واره درزيده ،يولامل خو يې دا وو چې کله هم زه د چا په مخ کې نه وم دريدلې او بله خبره دا وه چې زه اوس د داسې چا په مخکې ولاړ وم چې د هغې په مخکې زما ،روح هم غلامي کوي ،ناګهانه مې خولې ته يو بيت راغې:

ډير حسن پرست يمه سجده به رانه ولګي
مخ په نقاب پټ کړه په ايمان مې لوبې مه کوه
يو بل بيت مې هم د خولې ووت

لکه ماښو چې څوک د چا لوګی کړي
داسې دې ياره يو نظر لوګی کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه دوه بیتونه مې وویل او کیناستم خدای(ج) شته ډیر بدرګه شوم مشاعره ختمه شوه جلال هم ډیر تشویق کړم ځکه چې دا زما لومړی ځل وو چې د خلکو مخکې ودریدم ډیر زیات خوشحاله هم وم ، له ځانه سره مې یو هیله په زړه کې وه چې کله به وي زه ګودر ته راشم او د هیلۍ سره یو څو خبرې وکړم ،یوه ورځ مې بیا هم هیله ولیده خو د خبرو چانس ورسره نه وو ځکه چې هلته نورې جنکۍ ډیرې وې.
هیله مې یو څه وخت وروسته بیا په ګودر ولیده داځل په ګودر کې څوک نه وو ،له ډیرې مودې وروسته مې هغه موقه په ګوتو راغله دکومې به چې ما دهر وخت لمانځه نه پس په دعا کې د خپل ربه غوښته ډیر خوشحاله شوم کله چې ګودر ته لاړم د ډیرې ورخطا یې نه چې بل څه ووایم ورته مې وویل ،ډیر ښکلې شعر دې زمزمه کړ ،هیلۍ په خندا شوه په خندا کې یې پاکې او ساده ګي نغښتې وه ویې ویل چې ما خو شعر نه دې زمزمه کړې ما شعر همداسې ولوست.
زه ډیر خوشحاله وم ما وي چې هرڅنګه وو خو د ستا غوندې ښایسته وو ،د هغې په شکل کې مې یو ځل بیا هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلون ولید کوم چې ما په اول ځل کې چې ما ورته ویلي وو چې نام خدا د حیا نه تکه سره شوه خو یو فرق یې لاره هغه دا چې په لومړي ځل د جنکو شاته پټه شوه خو دا ځل کیدای شي چې د پټیدو به څه په نظر نه وو ورغلي په ځای نا سته پاتې شوه او زیاته یې کړه

ته په خپله ښکلی یې !

په لومړي ځل مې د یوې جنۍ له خولې نه داسې واورېده، د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایدم د دې سره د هیلې په مخ باندې یوه حیاناکه مسکا خپره شوه او روانه شوه ،وخت په وخت په زمونږ دیدنونه سره کیده زمونږ د دواړو د یو بل سره ډیره مینه وه داسې وخت هم راغلو چې په ورځ کې به مو لیدل سره نه وو کړي نو ساعت به راباندې نه تیریدو ،ما ډیره هڅه کوله چې د هیلۍ کور پیدا کړم خو هر ځل به ناکامیدم.

جلال به هم هره ورځ ماته ویل چې یاره دا ورندار خو راباندې وګوره ،ډیر تنګار به یې هم کاوه چې نوم یې راته واخله خو ما ورته ویل چې کله مې درباندې ولیده نو بیا به یې نوم هم وپیژنې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ه ورځ مې ورسره وعده کيښو ه ، چې زه او ته به د جمعې په شپه په لس بجې د هديرې خواته په هغه ګڼو ونو کې سره ګورو هديره د جلال د کور تر څنګ وه ، د جمعې شپه شوه دا شپه مې د جلال سره په حجره کې راغله جلال زما نه ډير ورخطا وه او يو غږ به يې کاوه که بدرنګه وه نو ګوره يارانه به دې پريږدې ځکه زما ورور ډير ښايسته دې او دا بايد د يوې ښايسته جنۍ سره واده وکړي.
خو خيرد شپې لس بجې شوې د حجرې نه راووتو ، جلال د ځان سره تومانچه هم راوخيسته ويل يې پکاريږي تياري خپلې وزرې په ټولو کاييناتو خورې کړې وې سترګه په سترګه سره څوک نه ښکاريدل يوازې په اسمان کې ستوري خړ خړ ښکاريدل بيخې مې زړه نه غوښتل چې جلال له ځانه سره بوځم او زه دې ته هم حيران وم چې څنګه مې دا خبره له جلاله پټه ساتلې وه ، پټ پټ لکه د غلو په څير روان وو مونږ هلکان وو که ريښتيا راباندې ووايي نو مونږ هم ويريدلو خو يو بل ته مو حل نه وايه ،خو زه حيران دې ته وم چې هغه يوه جنۍ وه چې هغه به څنګه راغلې وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هدیرې ګڼو ونو ته ورسیدو په ونو کې پټ کیناستو ښه مې په یاد دي ،د ښنګړو شرنګار مې د غوږو شو زه پوې شوم چې هیلۍ راغله زه ورغلم او هیلۍ له ما سره ودریده ،د لومړي او اخیر ځل لپاره مې د هغې لاس په خپلو لاسونو کې ټینګ ونیوه یوه ښه شېبه سره ولاړ وو ما داسې احساس کاوه لکه چې د عمره عمره سره نن جدا کیږو ،بیخي مې جلال د یاده وتلې وو هغه زمونږ نه لږ لرې د یوې ونې لاندې ولاړ وو.

ما هیلۍ ته وویل چې زه تا ته نن یو څوک ښایم هیلۍ په حیرانتیا وویل څوک دی ما ویل زما ورور زما دوست اوس به یې وګورې،یو خپ غږ مې وکړو هلکه راشه کنه !

جلال راغی او ترخوا مې ودریدو د ونو په مینځ کې تیاره وه او مخونه مو نه ښکاریدل جلال ته مې وویل چې وګوره د خپلې ورندار مخ دې اوس وګوره چې د سپوږمۍ نه ښایسته دې او که نه.

کاش چې زه خبر وای !

کله مې چې د هیلې مخ ته ګروپ ورواچاوه ،جلال د تومانچې لټ کش کړ او ماته یې ونیوه ما ویل جلاله ولې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال نورې خبرې نه کولې يو دم يې تومانچه خپل سر ته ونيوه او درز شو د تومانچې له درز سره هيلې چغه کړه چې لالا ...

۱۳۸۹/قوس/۲۸
د مرام راډيو نشراتي څانگه

مهاجر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کور څخه د دفتر په لورې روان وم ډېره یخني وه د موټر ښیښې مې پورته کړې او بخارۍ مې روښانه کړه، په خپل موټر کې مې راډیو ونیوله ما په همدې راډیو کې کار کاوه په راډیو کې یوه ادبي خپرونه شروع وه دغه خپرونه زما هم ډېره خوښه وه په مزه مزه روان وم او راډیو مې تعقیبوله.

له لرې د سړک یوې غاړې ته یوه سپین کرولا ډوله موټر ولاړ وو او تر څنګ یې یو د دریشۍ خاوند هم ولاړ وو ،ماته یې د دریدو ایشاره وکړه ماچې د سړي حالت ته وکتل ډیرې یخنۍ راخیستې وو ،په زړه کې مې تېر شول چې کیدای شي چې په تا هم داسې وخت راشي نو په همدې فکرونو کې وم چې ورته راورسیدم خو بلاخره موټر مې ورته ودراوه .سړي رانیږدې شو.

استاذه د ښاره پورې به مې یو نه سې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دا موټر سرخوړلي هم خراب شو او ډير ناوخته دې رابانديې ډير ضروري كار لرم.

ماهم ورته ووي ښه راځه ، سړی را سره مخکې سيټ کې كيناست او د كيناستو سره يې په ټلفون خبرې پيل کړې.

ښه ښه دا دې درځم لږ صبر وكړه د خدای (ج) نه زار شو موټرمې خراب شوې او دادې درروان يم.

سړي يو ښه ساعت په ټلفون خبرې وكړې له هغې نه وروسته په راډيو كې زمونږ همكار يو شعر پيل كړ، دغه شعر لکه چې د ښاغلي نذير احمد سهار وو ، خو د شعر د پيل سره سم سړي ټلفون ناڅاپي بند كړ، او لكه يو ليونی دستې يې د راډيو موج تاو كړ او شعر ته يې اواز وركړ سړي چې د شعر لومړی بيت واوريده او ورپسې بند يې شروع شو نو په ژړا يې پيل وكړ او په مخ باندې يې رنې رنې راماتې شوې او د گريوان لور ته يې حركت وكړ ، او داسې په زوره زوره ژاړي چې ته به وايې لکه مور او يا پلار يې چې مړ شوی وي.

ما ځان پوښتنې ته جوړ كړ چې ترې وپوښتم چې ولې ژاړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د خولې مې چې تر څو خبره ويسته لاس يې راتـه ونيـوه او د چپ پاتې کيدو ايشاره يې راتـه وکړه ،ترڅو چې شعر روان وو تـر هغـې پـورې يـې سـترګې رډې نيـولې وې او اوښکې ترې بې سته راتويدې لـه څه وختـه وروسـته شعر خـتم شـو خـو سـړي داسې وژړل چـې ان ماتـه يـې هـم ژړا راوسته وروسته د شعر نه، دواړه يو څه چپ وو ، زه له ځانـه سره ډير خفه وم چې څه بد دې کړي چې دا دې لـه ځانـه سـره پورته کړ ،له غمونو او ژړا ګانو خو مې هسې هم زړه چـاود وو چې دا راته بيل دلته په ژړا شو .

زړه مې طاقت ونه کړ ،ترې ومې پوښتل ،څه تکليف خو بـه درته نه وي؟

هغه په ژړا غوني غږ وويل شکر خدايه(ج) !

شکر يې وويست خپلې اوښکې يې پـه يـوه سـپين دسمال چې په لاس کې يـې نيـولې وو پـاکې کـړې او خبره يـې پيـل کړه .

د نن څخه څو کاله وړاندې چې زمونږ په هيواد کې انقلاب راغـی نـو د انقـلاب نـه مخکـې زه پـه پوهنتـون کـې وم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنتون اخیرې کال مې وه چې د هیواد وضعه ګډه وډه شوه او مونږ پاکستان ته مهاجر شو.
کله چې مونږ پاکستان ته لاړو ډیر غربت راباندې راغلو د هڅ شي درک مو نه وو ما هڅ کله هم کار نه وو کړی ډیر وګرځیدم چې د ځان لپاره مزدوري پیدا کړم خو څه به مې کړای وای پردې وطن وو د هغه ځای خلکو مونږ ته په ډیره سپکه سترګه کتل او اکثره وخت به یې مونږ رټلو او ویل به یې چې خپل وطن مو نه شته چې دلته راغلي یې...
زما زړه بیا راتنګ شو او ورته مې وویل دې شعر نو د مهاجرت پوري څه اړه درلوده چې تا شعر ته ژړل دغه مهاجرت خو هر چا تېر کړی سړي چې خپلې اوښکې نه شوې کنټرولوای اوښکې یې پاکې کړې او وېې وېل ته خو پوره کیسه واوره.
ما ورته بیا غوږ ونیوه او خپله کیسه یې داسې شروع کړه کله چې مونږ مهاجر وو نو ډیر در په در وګرځیدم خو هڅ مزدوري مې پیدا نه کړه یوه ورځ مې لور ډیره ناروغه وه او ما سره یې د دوایې پیسې نه وې،د دوایي خو څه کړې چې مونږ سره د ترکارۍ پیسې هم نه وې د ډیرو دوستانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې مې وټکولې چې يو څه راکړي خو د ټولو له دره بينوا راغلم هڅ چا هم راته څه رانه کړل.
اخير مې ښځې مشوره راکړه چې سپين جومات ته د دياړې لپاره ووزه کيدای شي چې دياړي درته پيدا شي ما مخکې هم وويل چې ما په ټول عمر هم کار نه وو کړی او نه مې دومره سختې شپې او ورځې ليدلې وي خو څه به مې کړی وای خدای راوستې ورځ وه ،ما هم همداسې وکړل او سهار د وختـه مـي د جـامو تـوره پلاسـتکي بـوجۍ راواخيسته راوان شوم ټوله ورځ مې تيره کړه هر څوک به چې راغی نو دوه يا درې مزدوران به يې له ځانه سره پورته کړه او زه به بياهم همداسې پاتې شوم اخير پـه همدې تمـه به د غرمې دولس بجې شوي او بيا به د کور پـه طرف روان شوم.
سکينه زمـا همـدا يـوه لـوروه ډيـره رابانـدې گرانـه هـم وه،ځکـه چـې زمـا د وادہ ديـارلس کالـه تېـر شـوي وو او يواځې يوه لور او يو ځوی مې وو نور بچي مو هم نه کيدل ډير خلک خو وايي چې ځوی گران وي خو مگر پـه ما لـور داسې گرانه وه چې نه يې شم بيانولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسره د سکینې د دوا هیڅ درک نه لګیده ډیر پاکستانیانو ته مې هم د پور لاس وراوږد کړ چا هڅ هم رانه کړل ، په صبا مې د لور حالت ډیر خرابه وو سهار بیا هم د وخته راووتم او سپین جومات لاړم ډیری د موټرو خاوندان به راتله او مزدوران به یې له ځانه سره پورته کول ما ډیر کوښښ وکړ خو ماته هڅ جانس پیدا نه شو د مزدورۍ په تمه ناست وم چې اخېر لس بجې شوې، خپله توره پلاستکي کڅوړه مې پرانیسته او وچه ډوډۍ مې ترې راوویسته ډوډۍ هم ډیره کلکه وه ځکه د ډیرو ورځو وه نور څه نه وو د اوبو سره مې کپونه کول شروع کړه د ډوډۍ نه به مې یو یا دوه کپونه نه وو کړي چې ځوی مې رامنډې وهلې او په وړه ژبه یې د اسې راته وویل (پلاره سکینه اوده شوه) سر رابانډې وچورلیده ،نور نو په ځان پوی نه شوم خو چې کله په هوښ راغلم په هسپتال کې وم.
هغه شعر چې هغه کس ورته ډیر وژړل هغه زما یو څه په یاد دی چې ویل یې:

په څلور لاري کې ولاړ یم هر سهار ملګریه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونديږ څوک راشي يو مزدور يې وې پکار ملګريه

څو کسان راشي څو کسان مزدوران پورته کړې خو
ما ته وو ايې چې همدا مې وو پکار ملګريه

په همدې تمه لس بجې شي د غرمې مهال شي
زه لا همغسې ولاړ يمه وزګار ملګريه

۳/۷/۱۳۸۹
بټي کوټ خپله جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امید ډیوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهنتون لومړۍ ورځ وه چې کله ټولګي ته لاړو ډېر هلکان او انجونې راغلې وې د یو بل سره مو معرفت وشو او یو څه نا څه دوستي مو سره جوړه شوه زمونږ په ټولګي کې څلویښت تنه وو چې د هلکانو تعداد نسبت جنکو ته زیات وو خو ټول به ډیر په مینه سبق ته راتلو وخت تیریدو که ریښتیا درته ووایم مونږ ټول وخت په ټوکو ټکالو تېراوه ډیری وخت به سره په خبرو وو هلکانو به د جنکو پسې ټوکې کولې او مونږ به د هلکانو پسې.

زمونږ په ټولګي کې ډیر هلکان وو چې هغوي غوښتل چې د جنکو سره ټوکې ټکالې او ګپ شپ ولګوي خو مګر داسې یو څوک هم موجود وو چې هڅ کله یې نه غوښتل چې د انجونو سره خبرې وکړي زمونږ په صنف کې سمسور یو بیل مزاج درلود تل به ځانته ناست وو ده د مزاج د ټولګي د هلکانو نه ډیر فرق درلوده او د چا سره به یې بې ځایه خبرې نه کولې، کله چې زه په اول سر کې ټولګي ته راغلم او سمسور مې ولیده نو هسې مې په نظر ښه راغلی وو ما به تل هڅه کوله چې د سمسور سره خبرې وکړم خو ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

به چې ځان خبرو ته جوړاوه نو ځان به يې په بل څه مصروف کړ او يا به روان شو لکه چې زما د زړه څخه خبر وي.
دا چې ازموينې هم را لنډې وې زمونږ د ډيپارټمينټ مشره مس خالده راغله او مونږته يې وويې چې له خيره ستاسو امتحان ته شپږ ورځې پاتې دي په دغه شپږو ورځو کې تاسو بايد خپل کوم مشکل چې لری بايد حل يې کړی ،مونږ هم ښه ورسره وکړه او مس روانه شوه.
نن زه له قصده د سمسور سره نژدې په چوکۍ کيناستم له ځانه سره مې ژمنه کړې وه چې نن به ورسره حتماً خبرې کوم تر ډيره وخته هڅ موقع په لاس رانغله، کله چې مس خالده ووته نو ماته د خبرو کولو لومړی چانس په گوتو راغی،د لومړې ځل لپاره مې د سمسور خواته وکتل سترگې يې زما له سترگو سره وجنگيدې زړه مې ولړزيده په بدن کې مې روح په لړزه شو غوښتل مې چې يو څه ووايم خو د هغې يو نظر له ماڅخه هر څه له ياده وويسته بيا مې هم ډيره هڅه وکړه ډير په زور سره مې صرف همدومره وويل چې که خير وي په امتحان کې به نقل راکوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمسوریو ځل بیا په یو داسې نظر راوکتل چې زه یې نه شم بیانولای په ټول بدن باندې مې یوه یخه خوله راماته وه مسک شو ماته گوره او نقل ورکولو ته گوره زه په خپله په څه حال یم زه وېرېږم چې چانس ونه خورم خدای دې خیر راپیښ کړي.

بس خبرې یې په همدې ځای کې ودرولې ما غوښتل چې نورو خبرو ته ځان جوړ کړم خو هغه له ځایه پورته شو او د صنف نه ووته.

لومړنې امتحان مو د فزیک وو، سهار راغلو او د امتحان پارچې ته کیناستو نو زما هڅه همدا وه چې د سمسور شاته به کینم اخیر مې هم د سمسور شاته چوکۍ واچوله کله چې امتحان شروع شو پرچه ډیره اسانه وه خو بیا هم ما د دې لپاره چې هغه له ما سره خبرې وکړي پوښتنې مې ترې کولې، ډیر مې په تنگ کړ خو ځله یې ځان غلی ونیوه خو چې ما پرې نښود نو په قهرجن انداز یې ما ته راوکتل دغه کاته نه وو بس سمه د اور لمبه وه نور نو زه پوې نه شوم چې څه وشو خو بس هغه مینانو خبره زړه یې رانه یوړو، په زړه کې مې سمسور ته یوې بل ډول مینې غزونې وکړې، یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې مينې چې هر څوک يې په قيمت نه پوهيږي خو کله يې چې له خونده خبر شي نو بيا هڅ هم خوند نه ورکوي يواځې د يار مخ يې هر څه وي.

زما د سمسور سره مينه پيدا شوه زه نه پوهيدم چې څنګه ورته ووايم چې زه له تاسره مينه لرم ،د امتحانونو نتيجې راوتې نو سمسور په کې لومړی مقام خپل کړی وو او زه په څلورم مقام بريالۍ شوې وم ، د امتحان نه وروسته دا دريم ځل وه چې د سمسور سره مې خبرې وکړې ورته مې د اول نومرګۍ مبارکي وويله او هغه هم راته مبارکي وويله،له دې نه وروسته زما د سمسور اړيکې هم يو څه ښه شوې ما او سمسور به خوا په خوا کيناستو اوس مو د يو بل سره خبرې هم ښه په خلاصه ژبه کولې.

ډيرې ورځې تيرې شوې خو ما په زړه کې کرل ريبل چې سمسور څنګه وپوهم چې زه له دې سره مينه لرم ،تل مدام به يې تورې غټې بادمې او د حيا ډکې سترګې راته مخې مخې ته کيدې د هغه ماسومه چهره چې په کې سل رازونه پټ وو ډيره مې خوښه وه خو څه مې کړی وای چې نه مې شو ورته ويلې اړيکې مو ورځ په ورځ ښه کيدې او يو څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکې ټکالې مې هم ورسره زیاتې شوې یو ورځ مې زړه
لوی کړ ، یو لیک مې ورته ولیکه چې په هغه کې ما ولیکل
.

ګرانه سمسوره !
زه تا څنګه پوی کړم او زه تا ته په کومه ژبه واویم...
خو پام چې ته په زړه کې کوم بد شک ونه کړې زه تا ته د
خپل زړه حال په یو نظم کې وایم په دې تمه چې نا امیده مې
نه کړې.

زړه ټکنی ولې شوې
بس نن یې په
زغرده
او په خلاصه ژبه
همداسې وپوهوه
او ورته ووایه چې
خوب مې له سترګو ورک دې
او په خوب کې چغې وهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر ناارامه یمه
لکه یو پوخ فلسفي
داسې د ژوند نه بیزار
بس د دې هرڅه یو علت موجود دې
چې زه یې تا ته هڅ ویلې نشم
خو بیا هم څه وکړمه
د خپل زړګي نه مجبور
بس دې نن وایم ورته
درسره مینه لرم

ستا د ځواب په تمه
ستا ډیوه

صبا شو څو ځله مې زړه لوی کړ چې ورته ووایم خو بیا هم ویریدم چې هسې نه چې نورو هلکانو ته یې ونه ښایي، څه به مې کړی وای د خپل زړه نه مجبوره وم زړه مې لوی کړ او خط مې ورته ورکړ، ورته ومې ویل چې ګوره اوس به یې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې کله چې کور ته لاړې نو بيا به يې ګورې، چې ځواب يې درنه د ياده ونه وځي ځواب به يې حتماً راکوې.
ورځ تيره شوه شپه شوه دغه شپه هم په ما لکه د يو کال تېره شوه سهار شو ډيره ورخطاء وم چې هسې نه چې بده يې نه وي منلي په صنف کې مې رسوا نه کړي اته بجې کيدونکې وې چې پوهنتون ته راغلم ،د پوهنتون په دروازه راننوتم سمسور د کانتين مخکې ولاړ وو کله يې چې په ما سترګې ولګيدې نو زما په لور راروان شو دومره د تاثير لاندې راغلم چې له ځانه سره مې ويل چې اوس په ځمکه ننوځم ښه به وي خو د سمسور په مخکې ودريدل راته ډير ګران وو
د رانږدې کيدو سره سم يې يو کاغذ راکړ ما چې د سمسور رنګ ته وکتل تک سور اوښې وو په زړه کې ډيره خفه شوم لکه چې بده يې ګڼلې اوس به څه بد رد راته وايي خو هغه هڅ ونه ويل روان شو.
زه هم په بيړه بيړه د ټولګي خواته ورغلم په ټولګي لکه د ليونۍ په څير ورننوتم داسې احساس مې کاوه لکه چې همدا اوس مې د ژوند برخليک ټاکل کيږي ژر په خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کیناستم ټول ځان مې لړزې اخیستې وو ،ګوتې مې رپیدې کاغذ مې خلاص کړ په کاغذ کې هڅ هم نه وو یو ائې په کاغذ کې یوه لنډۍ لیکل شوې وه.

د یو زړګې نه بل ته لار وي
چې د ستا خوښ یم زما به ولې بدې شینه

د لنډۍ په لیدو مې په ټول بدن کې وینه وچلیده او ایله ارامه شوم او د ځانه سره مې شکر ویسته.
وختونه ډیر تېرشوه ان په دریم صنف کې شو اوس مو د یو بل سره مینه دومره زیاته شوه چې ان کله به مو چې یو بل ونه لیده نو بیخې به رانه لاره ورکه وه ،اوس مو د مینې خبرې یو بل ته مخامخ هم کولې او دواړه به یوځای په تفریح کې ګرځیدو.
سمسور ډیر غریب وغوښتل یې چې له ما سره واده وکړي نو مونږ کره یې جرګه راواستوله کله مې چې پلار د سمسور غریبي ولیده نو په ډیرو بدو خبرو سره یې هغه جرګه واپس کړه د ډیرو جرګو سره هم زما پلار راضي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو بعضې وخت د ډېره نازه هم اولاد بې لارې کیږي زه د پلار ډېره نازولې لوروم، ما په کور کې نه شو ویلې چې زه له سمسور سره واده کولو ته تیاره یم او هغوي هم له ما نه کومه پوښتنه ونه کړه.

اخیر دا شو چې فیصله مو وکړه چې تښتو به همدا سې وشوه تعلیم او هر څه رانه پاتې شوه ،او یوه ورځ چې کله پوهنتون ته راغلم نو سمسور تیاري نیولې وه او دواړه روان شو.

له ډیر سفر څخه وروسته لاهور نومې ښار ته ورسیدو څه به د خپل ځان صفت درته کوم خو که ریښتیا راباندې وایې ځوانې وه او زه ډیره ښایسته هم وم مونږ په یوه کلي کې دېره شو په دغه کلي کې زمونږ کلیوال په لومړیو کې زمونږ سره ډیر ښه وو ، خو وروسته چې کله د دغه کلي خلک په دې پوې شو چې دا دواړه سره راتښتیدلي دي نو بیا یې راته په بده سترګه کتل د یوې میاشتې نه زمونږ د کور مخکې به هر ورځ یو کس ناست وو ما دا خبره له سمسور سره شریکه کړه یوه ورځ چې کله دغه سړی بیا راغی، نو سمسور ورووت او غږ یې پرې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وروره !دا ته دلته څه کوې ؟
هغه په خواب کې ووې کیا بکتي هے.
لانجه جوړه شوه خو خیر جنګ ختم شو سمسور خپل کور ته راغې او هغه پنجابې خپل ،د څوارلسمې سپوږمۍ وه خاموشۍ خپلې وزرې خپرې کړې وې ښه مې په یاد دي لکه همدا اوس د شپې داسې دوه بجې به وې چې زمونږ د کور په دیوالو یو څوتنه راووښته او زما سمسور یې داسې په بې رحمۍ سره په چاقو ګانو وواهه چې ببخي یې پرې زړه ونه سوزیده زما د امیدونو ډیوې یې مړې کړې...
او زه یې له ځانه سره روانه کړم ماډیرې چغې وکړې خو نه پوهیږم چې په هغې شپه په کلې څه وبا ګډه شوې وه هڅوک هم راجګ نه شو ،دغه بې رحمو زه له ځانه سره یو داسې ځاي ته بوتلم چې له دې نه مخکې ما هڅکله هم نه وو لیدلې ،دا یو ډیر عجیبه ځای وو دلته نورې ښځې هم موجودې وې په دې کې یوښځه یې مشره وه چې تل به یې سګرټ په لاس کې وو زه څه خبره وم چې دا یو داسې ځای دی چې دلته د بې وسو ښځو په عزت لوبې کیږي دلته یې عزت په پیسو خرڅیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول يې په زوره ماته ګډا زده کوله که به ما انکار کاوه نو وهل ټکول به يې راکول خو څه مې کړی وای بايد ما د هر څه زغملې وای دا چې په ما څه تېر شوي دا يو خدای(ج) ته معلومات دې په دغه ځای کې له ما سره څه څه ونه شول زما عزت له خاورو سره خاورې شو زما عزت د پيسو په مقابل کې خرڅ شو زه بې عزته شوم، مرګ هم نه راتله تل به مې سوال کاوه چې خدايه مرګ راکړې خو بې اجله مرګ هم نشته په دغه فاحشه خانه کې ما پوره اووه کاله تيره کړه او وروسته له اوو کالو څخه زه وتوانيدم چې له هغه ځناور څخه ځان خلاص کړم دا دې زه اوس ستاسې په مخ کې ناسته يم نه مې سر پنا شته او نه مې څوک خواخوږې بس څه وو چې په ما ونه شوه زه اوس خپل راتلونکي ژوند ته لږ اميد هم نه لرم زما د اميد ډيوې خو په هغې شپه مړې شوې چې کله يې سمسور په بې رحمۍ په چاقوګانو وواهه.

۱۷/۸/۱۳۸۹

مرام راډيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library